Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

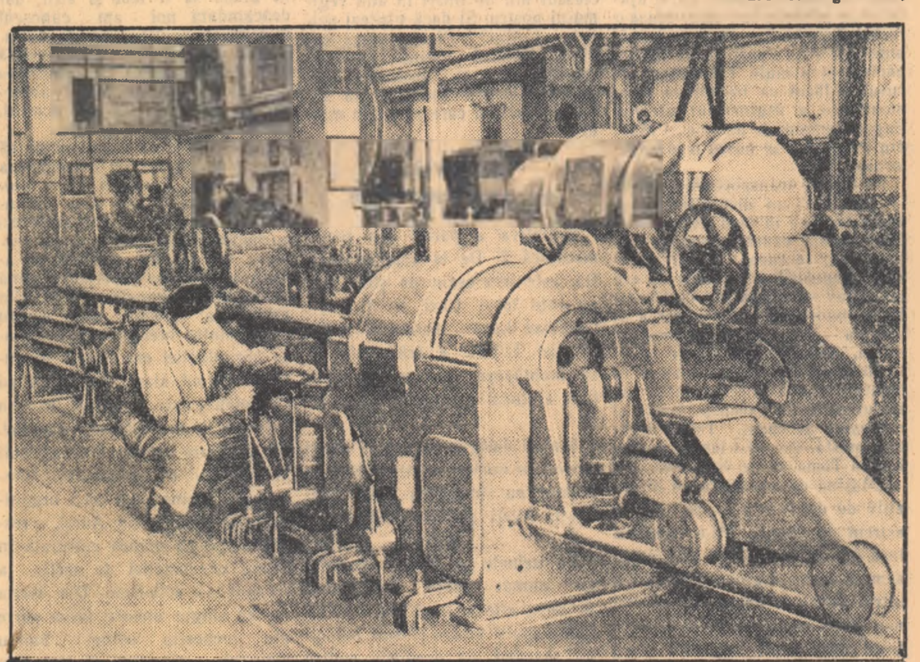
Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2254 | 4 PAGINI — 20 BANI | Miercuri 1 august 1956

De curînd la uzinele de mașini unelte „Iosif Rangheț" din Arad, a fost terminată o nouă mașină de mare productivitate, strungul de cojit bare de oțel. Strunguri de felul acesta au intrat în fabricație în serie, ele fiind destinate laminoriștilor de la Hunedoara, Reșița, Cîmpia Turzii etc.

El are o lungime de 18 m. și funcționează cu ajutorul unui motor electric de 40 kw.

In clișeu: maistrul secției de montaj general, Emeric Kovacs, făcînd o ultimă verificare strungului.

In zorii zilei, doi tineri se întîlnesc lîngă fîntînă și, „din întîmplare" pleacă împreună la muncă... Cine sînt ei, cine sînt tovarășii lor, cum muncesc și trăiesc?
Reportajul din pagina a treia, despre viața și munca tinerilor colectiviști din Căzănești, regiunea București, vă poate răspunde la aceste întrebări.

Brigadieri la izvoarele Jiului

Mergeam spre șantier. Drumul pînă acolo șerpuiește paralel cu Jiul. In dreapta și în stînga sînt munți înalți, învăluiți în ceața dimineții. La cîțiva pași de sediul Sfatului Popular îți apare în față cartierul Sterminos. Este un cvartal de blocuri cu 2 etaje, construit în anii primului cincinal. Locatarii acestui bloc sînt mineri, tehnicieni și ingineri de la Mina Uricani. Mai departe îți apare în toată frumusețea piramida noului oraș cu blocuri înalte de parcă ar vrea să se întreacă cu semețul Retezat.

Imi stăruie încă în minte cele povestite de cîțiva țărani bătrîni.

— Nu avem școală, dispensar, magazine...

In ultimii patru ani, în Uricani s-au construit pentru mineri 34 blocuri cu peste 500 apartamente, un club, cinematograf, cîteva cămine pentru tinerii necăsătoriți, un bloc-magazin în care funcționează și o farmacie, și multe alte construcții social-culturale. Un adevărat oraș. Are canalizare, conducte de apă potabilă adusă tocmai de la izvoarele cristaline ale munților. In oraș funcționează în prezent și un staționar medical.

Lucrurile nu s-au oprit aci. Inginerul Mihuț, șeful șantierului, mi-a spus:

— Deocamdată mai avem de construit 6 blocuri, 4 cămine pentru tineri necăsătoriți, pentru copiii Uricaniului o școală modernă cu 400 locuri, un rezervor de 500 m.c. pentru apă potabilă, 5 puțuri pentru evacuarea apei.

VIN BRIGADIERII!

Trenul gonea cu viteză. In vagoane zeci de brigadieri. Sînt ploieșteni. Unii cîntă, alții discută aprins despre ceea ce vor face pe șantier, ce meserie preferă să învețe și multe altele. Cîmpia Olteniei rămîne în urmă. Trenul gonește spre munți de parcă ar vrea să-i ia cu asalt. Un scrîșnet prelung și roțile înțepenesc.

— Bumbești — strigă conductorul, plin de importanță.

Brigadierii privesc cu luare aminte pe fereastră. Trenul se pune din nou în mișcare. Urmează tunele mult săpate în miezul muntelui Paring, viaductele peste Jiu, la înălțimi amețitoare. Sînt construcțiile pe care în 1948 brigadierii de la Bumbești-Livezeni, prin munca lor eroică, le-au dăruit țării.

*

Intr-un colț al vagonului, Alexandrina Bugeac, o fetișcană de 18 ani, din comuna Zăvideni, regiunea Pitești, își făcea în gînd multe planuri. La Sibiu a învățat meseria de sudor și a plecat la Petroșani auzind că acolo este nevoie mare de sudori. Acum se întreba: Ajung la Petroșani seara. Unde voi merge? Nu cunosc pe nimeni.

Ghicindu-i parcă gîndurile, cîțiva brigadieri au intrat cu ea în vorbă. Și le-a povestit Alexandrina tot necazul. Le-a vorbit ca unor frați mai mari.

— Vino cu noi pe șantier, a îndemnat-o un brigadier.

A cumpănit bine și apoi s-a hotărît să se facă brigadieră. Ajunsă pe șantier, Alexandrina a suferit o decepție. In loc să primească aparatul de sudat, a primit un polonic.

— Eu bucătăreasă? își zicea ea. Altă treabă nu mi-au găsit? Să rîdă toți de mine? Brigadieră la polonic? Halal brigadieră. Intr-o zi s-a dus la comandantul șantierului.

— Tovarășe comandant, sînt utemistă. Vă rog... și i-a explicat totul.

— Am înțeles. De mîine vei lucra în brigada I-a. Ești mulțumită?

In prezent Alexandrina lucrează la săpături. Nu-i meseria ei. Totuși se bucură. Pe acest loc se va ridica un bloc cu 2 etaje.

Inginerul-șef i-a adus o bucurie:

— Peste puțin timp vei primi un aparat de sudură. O să ai mult de lucru. O să cîștigi bine. Vezi să califici și alte fete.

*

Pe frații Gangea i-am cunoscut pe schelele blocului V. Anghel este un tînăr înalt și uscățiv. Mînuiește cu pricepere și repeziciune mistria. Am intrat cu el în vorbă.

— Ești calificat?

— Sînt profesor.

Am zîmbit. Zîmbea și un brigadier de alături.

— Nu rîdeți! Acesta este fratele meu Petru. Il învăț zidărie. Peste cîteva luni va fi calificat.

La un alt bloc, o echipă de brigadieri trebăluia de zor. Doi dintre ei executau lucrări de dulgherie.

— Cum vă cheamă? am întrebat pe unul.

— Gangea Ajrem, dulgher calificat. Arătînd cu mîna spre dreapta, adăugă: și Dumitru, fratele meu. Adică ucenicul dulgher.

— Cum, patru...

— ...frați — îmi taie vorba Ajrem.

*

In una din zile, pe șantier era mare nevoie de balast. Pentru a accelera transportul, o echipă de brigadieri a fost însărcinată cu această treabă. Balastul se aducea din Lupeni. Brigadierii au încărcat repede autocamionul. In drum spre Uricani, în cartierul Braia din Lupeni, șoferul a oprit mașina și a intrat într-o casă. Au așteptat mult timp brigadierii să vină șoferul. Intre timp pe șantier, constructorii așteptau balastul.

Hotărîrea a fost luată. Ioan Mecea, unul din brigadieri, își suflecă mînecile de la bluză. Își potrivi boneta pe-o sprînceană și trecu la volan; mașina se urni din loc. Cu o leacă de transpirație și frică au parcurs cei 8 km. pe drumul îngust de munte. Nu au avut nici pană de motor sau cauciuc, nici vreun accident și, spre bucuria lui Mecea, nici un control... Altfel ar fi ieșit cu scandal.

Trebuie să știți că Mecea nu este șofer, ci lăcătuș. Tocmai de aceea cearta între el și șofer devenise aprigă.

— Dacă uitaseși să mai vii, spunea Mecea înciudat.

Un constructor mai în vîrstă, care asista la această scenă, le spuse:

— Oaia care nu-i stăpînă pe lîna ei, o mănîncă lupii. Dar nici tu, Mecea, n-ai făcut o treabă de isprăvă. Altă dată să nu mai procedezi așa!

INTOARCEREA LUI DIMA

Cînd Dima Gheorghe a fugit din brigadă, plecînd acasă, oamenii au discutat mult. Unii — mai ales oltenii — ziceau despre el că n-a fost băiat rău. Muncea cu tragere de inimă. Alții aveau altă părere. Ziceau că lui Dima nu i-au plăcut șantierul, munca, viața de brigadier. Că el a venit aici doar așa, ca la plimbare. Plecarea lui Dima a întristat pe unii, dar munca brigadierilor a continuat.

A trecut o săptămînă. Intr-o seară, cînd brigadierii ieșiseră din sala de mese, au zărit un tînăr. Venea încet pe aleea pietruită a taberei. S-a oprit și a început să privească baracamentele frumos aliniate, rondourile de flori din jur. Brigadierii s-au apropiat de el.

— Dima! strigă un brigadier.

Intr-adevăr era Dima. Cu privirea în pămînt, pășea spre grupul ce-i ieșise în întîmpinare. Toți i-au cerut socoteală pentru fapta sa rușinoasă.

— De ce ai fugit?

— Nu ți-a plăcut aici?

— Ne-ai făcut Craiova de rîs.

Dima a roșit pînă în vîrful urechilor. Incet, încet ridică capul din pămînt.

— Dacă nu mi-ar fi plăcut aici nu mai veneam înapoi. Hai primiți-mă din nou printre voi.

...Și Dima Gheorghe, flăcăul din Bechet, a îmbrăcat din nou uniforma de brigadier.

EUGEN STRIKBERGER
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Hunedoara

Pînă la 23 August

Constructorii de la sectorul tunel-ieșire al hidrocentralei „V. I. Lenin" de la Bicaz vor închide în betoane pînă la 23 August alte 7 inele, astfel că numărul inelelor exterioare de bază turnate vor ajunge la 185; fundațiile altor 17 inele vor fi escavate, urmînd să intre în betonare.

Brigăzile conduse de Paul Tehaniuc, Zoltan Bene, Gheorghe Crișan și Ludovic Cucinschi și altele, care muncesc la cele 24 de inele ce se află în prezent în lucru, obțin cîte 2—3 norme pe zi. Acum se lucrează la terminarea unui important sector al tunelului: inelul 31 cu diametrul de escavare de 23 m., ultimul inel din zona „pantalonului" — locul de unde tunelul se bifurcă în cele două conducte forțate. Și lucrările la castelul de echilibru sînt avansate.

★

Zilele acestea, la Băicoi, pe dealurile Ariceștiului s-a ridicat o nouă sondă. Este sonda nr. 100, care va avea cea mai mare adîncime din regiune: 4.000 m. Lucrările pentru noua localizație s-au făcut în 20 de zile, în loc de 35, astfel că forajul sondei a putut fi început cu 15 zile mai devreme. Echipele de săpători conduse de Dumitru Lambra și Nicolae Tomescu și-au depășit normele cu 70—90 la sută, iar echipa de turliști condusă de Constantin Lazăr a terminat montarea turlei cu 8 zile mai devreme.

Pe baza comenzii geologo-tehnice, brigada lui Pantelimon Enăchescu, căreia i-a fost încredințată forarea sondei, a început lucrul. În ziua de 29 iulie, o puternică instalație romînească de foraj de mare adîncime a intrat în funcțiune.

Sondorii s-au angajat ca pînă la 23 August să atingă adîncimea de 1.200 m.

—••○••—

In întîmpinarea „Zilei Minerului"

Minerii din bazinul carbonifer Comănești și-au luat angajamentul ca în cinstea „Zilei Minerului" să extragă peste plan 2.300 tone de cărbune. Față de planul la zi, angajamentul lor este depășit. Pînă la 28 iulie ei au extras 1.300 tone de cărbune peste plan. Fruntași în această acțiune sînt minerii de la Leorda și Galion. Cei de la Leorda au dat pînă la 28 iulie peste angajament 168 tone de cărbune, iar la Galion 77 tone de cărbune. Cele mai frumoase succese le-au obținut brigăzile de mineri conduse de Dragomir Cazan și Nicolae Mutu de la Leorda, care între 1 și 28 iulie și-au depășit planul cu 43 la sută și, respectiv, 48 la sută. De asemenea, brigada condusă de Nicolae Avram de la mina Galion a dat pînă acum peste plan 18 tone de cărbune.

In prezent, 12 brigăzi de mineri din bazinul carbonifer Comănești lucrează în contul anului 1958, iar 61 de brigăzi în contul anului 1957.

—••○••—

Au terminat recoltatul

Cele 27 gospodării agricole de stat din regiunea Constanța, au terminat zilele acestea recoltarea. Acum, toate forțele din gospodăriile agricole de stat sînt mobilizate pentru terminarea în cît mai scurt timp și a treierișului, lucrare executată pînă la 30 iulie în proporție de peste 67 la sută. G.A.S.-Sarinasuf, raionul Tulcea, a terminat treierișul păioaselor. Printre gospodăriile agricole de stat cu mari producții de grîu se numără și G.A.S.-Pietroiu, raionul Fetești, care de pe o parcelă de 82 ha. a obținut o producție medie de 3.500 kg. de grîu la hectar.

Pionierii din Bălăcița

Peste miriște aleargă un copil. Aleargă vesel sărind ca un iepure. Trece prin lanurile nesecerate încă și oamenii îl întreabă vrînd să-l oprească: „Unde alergi așa sprintenelule"? Dar el nu se oprește și nici nu răspunde. Peste cîteva clipe a ajuns departe, tocmai pe lotul gospodăriei colective, unde îl întîmpină cu mirare vreo 30 de copii. „Uitați, vine „delegatul de batoză"! Ce s-a întîmplat Crețule?"

Crețu nu le răspunde însă nici lor pînă nu ajunge în fața instructoarei. Își potrivește cravata, salută și raportează:

— „Tovarășe instructoare superioară, gata!"

Respiră adînc și tace, nedumerit că instructoarea nu se bucură. Dimpotrivă, instructoarea, o fetișcană cu coade lungi și negre, se încruntă și-l întreabă aproape răstit:

— „Ce e gata, Crețule?".

— „Gata, tovarășe instructoare, treierăm. Colectiviștii mai au puțin și termină. Urmăm noi la rînd — răspunde pionierul cu misiunea de „delegat de batoză".

Instructoarea zîmbește.

— „Treierăm! treierăm! strigă în cor copiii, lămurind și pe acei care-l întrebaseră pe Crețu de ce fuge.

Copiii se strîng nerăbdători în jurul instructoarei și încep rugămințile:

— Tovarășe instructoare, dați-mi mie sarcina de mecanic!

— Ba mie, tovarășe instructoare, că mă pricep. Nenea tractoristu' mi-e prieten și odată m-a luat cu el pe tractor pînă la Vînju-Mare.

Impreună cu comandanții de detașamente, instructoarea hotărăște misiunea fiecăruia în timpul treierișului. Deși vremea e scurtă, fiecare sarcină se stabilește cu chibzuință. E vorba doar de o muncă importantă.

La arie, pionierii s-au oprit în fața unui stog. Lîngă stog o tăbliță îi identifică proprietatea: „Grîul pionierilor". Oamenii rîd: „Măi, măi ce de grîu aveți! Cîți sînteți voi de mulți într-o jumătate de ceas îl faceți și pîine".

Intr-adevăr, stogul nu e prea mare, dar pionierii sînt mîndri. In el sînt mii și mii de spice strînse cu mîinile lor de pe tot întinsul cîmpului.

— Incepem, tovarășe instructoare?

Pionierii Gheorghe Vlăduț și Virgil Dobreanu au sarcina de „batozar" și s-au urcat sus pe batoză făcînd cu mîna celor de jos. „Mecanicul", pionierul Ion Buzatu a început de mult să-l iscodească pe „nenea tractoristul", că, mă rog, ce-ar face motorul „dacă ai trage de colo", sau „dacă n-ar avea apă ce s-ar întîmpla cu carburatorul"?

Ultimul snop al colectiviștilor trezește pionierilor o mare bucurie. În sfîrșit, e rîndul lor să treiere.

— Ce vrednicie, doamne! — se veselesc colectiviștii ajutîndu-i. Și o clipă mai tîrziu stogul cu numele de „Grîul pionierilor" e transformat în boabe de aur. Aur curat.

★

...A doua zi, deși sînt în vacanță, pionierii din Bălăcița au venit la școală. Ei fac parte din „tabăra de curte" și fiecare zi trebuie trăită pionierește. Unii dintre ei au fost trimiși în anii trecuți în tabere centrale, la mare sau la munte. Alții se află acolo chiar în aceste zile. Majoritatea pionierilor au rămas însă în satul lor. In împrejurimile Bălăciței nu sînt nici munți, nici lacuri și nici vreun loc renumit. Ce să facă atunci, aici, de exemplu „geologii" sau „istoricii"?

La prima vedere împrejurimile Bălăciței nu prezintă într-adevăr vreun interes deosebit pentru istorici. O așezare obișnuită în raionul Vînju-Mare, înconjurată de cîteva dealuri mărunte. Micii „cercetători" au observat însă în timpul unei excursii o dungă neîntreruptă de ridicături de pămînt care străbate cîmpul pînă departe. Intr-o altă excursie, ceva mai lungă, dunga aceasta care nu părea să aibă sfîrșit a creat pionierilor material sigur pentru începerea cercetărilor. „Cum se numește locul acesta? Are oare dunga de pămînt vreun nume"?. Are. Oamenii îi spun „Brîul de brazdă". Pionierul Nicolae Fruntelată (unul dintre copiii care citesc mult față de vîrsta lor) a adus într-o zi o veste îmbucurătoare:

— Brîului de brazdă i se mai spune și „Brîul lui Traian".

— De unde ai aflat? l-au întrebat colegii săi.

— De la tovarășul învățător Bora. Mi-a spus că e un loc isto-

(Continuare în pag. 2-a)

INTERVIU cu oaspeții noștri

Patru tineri americani

Patru tineri americani au pornit să „descopere" Romînia. Ei cutreieră lumea conștienți că nu vor întîlni în drumul lor continente sau ținuturi pe care harta planetei noastre nu le consemnează încă. Tainele pe care vor să le dezlege, descoperirile pe care vor să le facă, sînt de o cu totul altă natură. Cei patru tineri americani vor să vadă cu proprii lor ochi lumea socialistă. Și au poposit în Romînia. Așa au început „descoperirile".

O convorbire cu unii americani nu-i deloc ușoară. Răspunsurile la întrebări sînt calculate, de multe ori laconice, evitînd afirmațiile ce ar putea într-un fel pune la îndoială — peste ocean — „loialitatea" autorului lor. Mă gîndeam la aceasta în timp ce îl ascultam vorbind pe Barry Farrell, asistent la Universitatea Yale. Tînărul nostru interlocutor spune că el și prietenii săi sînt impresionați plăcut de felul în care au fost tratați. „Pînă acum mi-a plăcut ceea ce am avut posibilitatea să văd". Și cu prudență a adăugat: „In 2-3 zile e greu să-ți formezi o opinie care să fie pusă pe hîrtie. Sper că mult mai mulți americani vor obține în viitor vize spre a cunoaște atracțiile turistice ale Romîniei. Altora le voi sugera să stea mai mult pentru a putea vorbi cu oamenii și înțelege cu adevărat ceea ce este Romînia de azi".

Farrell ne vorbește despre interesul arătat în S.U.A. noilor realități din răsăritul Europei. Dacă Europa occidentală este cunoscută, nu același lucru se întîmplă și cu cea estică. „Este firească de aceea dorința de a vedea țări care din diferite motive n-au putut fi vizitate înainte" — ne spune el.

Intervine Charles P. Lord, student din New-York: „După Geneva, contactul est-vest în viața studențească este ușurat. Faptul că studenții din Chicago se vor duce la Moscova să studieze este o dovadă a perspectivelor existente pentru asemenea contacte în viitor. Faptul că noi am venit în Romînia este un indiciu al posibilității dezvoltării contactelor personale. Formele de realizare a acestor contacte sînt multiple".

Timpul se scurge repede iar oaspeții mai au de făcut vizite în București. A sosit momentul despărțirii. Farrell îmi spune: „Sper că studenții romîni vor căuta să afle cît mai multe despre S.U.A. Studenții americani vor face același lucru, în ceea ce privește Romînia, în măsura în care posibilitățile le vor permite".

Patru tineri americani au venit să „descopere" Romînia de azi. Nu știm în ce măsură au realizat. Important este însă faptul în sine.

EDGARD OBERST

Actualitatea sovietică

Tractor sau centrală electrică mobilă

La uzina de tractoare din Celeabinsk (Ural) a fost creat un nou tractor de 250 C.P. — „S-80". Lungimea lui este de șase metri, iar înălțimea de trei metri. În construcția lui s-a ținut seama de cele mai noi realizări ale construcției de tractoare din țară și străinătate.

In primul rînd, pe tractor este instalat un motor, construit pe baza unui motor Diesel de 300 C.P. Este unul din motoarele Diesel cele mai economice, avînd un consum specific de combustibil de 180 g. pentru fiecare C.P. pe oră. Tractorul are transmisie Diesel electrică.

Domeniul de folosire a noii mașini este extrem de vast. Ea va putea lucra la diferite săpături de pămînt cu utilaje suspendate și remorcate — buldozere, săpătoare de șanțuri, screpere cu o capacitate de 15 m^3 și cu alte mecanisme. Ea poate fi folosită ca centrală electrică mobilă. Puterea ei va fi suficientă pentru iluminatul unei așezări cu 300 de case.

Karina a devenit geolog

Acestea s-au petrecut acum 23 de ani. In marea Ciucotca s-a scufundat spărgătorul de gheața „Celiuskin", prins între ghețuri.

In acele zile, oamenii sovietici urmăreau cu înfrigurare în ziare știrile despre desfășurarea operațiilor de salvare. Pe toți îi frămînta însă întrebarea: cum se simte Karina?

Cine este Karina? Iată o însemnare din jurnalul de bord al navei „Celiuskin": „La 31 august 1933, la orele 5,30 în Marea Kara, soțiilor Vasiliev care au pornit spre Vranghel, li s-a născut un copil. Fetiței i s-a dat numele de Karina". Firește, în cinstea mării Kara...

Multe zile și nopți au durat pregătirile de evacuare a celor de pe „Celiuskin". Și iată că în cele din urmă avionul a aterizat pe banchiza în derivă.

Chiar în prima cursă Karina a fost transportată pe continent.

Ce a devenit Karina? In prezent ea trăiește la Leningrad. Zilele acestea ea are o mare bucurie. Au trecut anii de studii la universitate. Mai deunăzi Karina a dat cu succes examenele de stat.

— Sînt geolog — rostește ea cu mîndrie — în curînd voi pleca cu o expediție în Kirghizia.

Intr-adevăr, Karina nu poate ședea locului. Ea a și făcut parte din două expediții, fără a mai pune la socoteală aceea de pe „Celiuskin". Acum ea este nerăbdătoare să exploreze locuri noi...

Prima centrală electrică solară

Oglinzile vor forma un uriaș cerc cu un diametru de aproape un kilometru. In centrul cercului se va construi un turn înalt de 40 m., pe care se va rezema un cazan de abur rotativ, a cărui apă va fi încălzită pînă la fierbere de energia solară, ridicînd presiunea aburului la 30 de atmosfere. De la cazan, aburul va fi debitat prin țevi la turbina de 1.200 kw.

Turnul va fi înconjurat de 23 de căi circulare cu șine, pe care 23 de trenuri automate vor transporta pe platforme speciale 1.293 oglinzi de mari dimensiuni.

Centrala va funcționa astfel: Răsare soarele. Razele lui sînt captate de celule fotoelectrice care declanșează releele automate, iar acestea mențin oglinzile îndreptate spre soare.

Prima centrală electrică solară de tip industrial urmează să fie construită în Armenia între străvechiul Ecimiadzin și Octomberian, lîngă lacul Alгherlici.

„Polul Nord — 6" comunică...

Odată cu venirea căldurilor, la stațiunea în derivă „Polul Nord-6", zăpada a început să se topească rapid. Pretutindeni s-au format mici lacuri. Apa a început să se acumuleze repede în depresiuni. Ambulatoriul, laboratorul medical locuința șefului stațiunii și terenul din centrul taberei au fost inundate. Apa amenința să inunde depozitul tehnic și încărcăturile stocate lîngă el. Pentru evacuarea apei a fost necesar să se perforeze ghiața. Cu prețul unor mari eforturi inundația a fost stăvilită.

K. Rusu de la școala medie nr. 12 din Chișinău, responsabilul cercului tinerilor cercetători istorici studiază ultimele descoperiri arheologice.

Autovehiculul miniatură

Cînd această mașină minusculă cu trei roți circulă pe străzile Moscovei, nici un vehicul nu îi ia înainte. Șoferii de automobile parcă uită dintr-o dată că erau grăbiți și se aliniază după autovehiculul miniatură, privindu-l cu curiozitate din toate părțile. Dar chiar dacă cineva ar încerca să-l întreacă, se va dovedi că acest lucru nu este atît de ușor cum s-ar părea: autovehiculul miniatură poate dezvolta o viteză de 90 km pe oră!

Acest vehicul original, economic și de o construcție foarte simplă a fost conceput și realizat de inginerul constructor L. I. Lis, în colaborare cu fiul său, student la o școală tehnică industrială din Moscova.

Autovehiculul miniatură cîntărește puțin mai mult decît o motocicletă — 170 kg. Caroseria elegantă aerodinamică a vehiculului este executată din scînduri și căptușită la exterior cu placaj. Autovehiculul miniatură nu depășește ca înălțime roata unui autoturism obișnuit. In schimb însă, lățimea lui este egală cu cea a turismului de tip „Pobeda" — 120 cm. Roțile sînt așezate ingenios: două roți înainte și una — roata cu volan — în spate.

In față, pe un cadru dintr-o țeavă de canalizare obișnuită, este instalat un motor de tipul folosit la motocicleta „IJ-49". Cilindrul descoperit al motorului este bine răcit cu aer care circulă în contracurent, deosebindu-se de majoritatea construcțiilor din străinătate, unde se instalează ventilatoare, dispozitive complicate de răcire forțată. Una din roțile din față este îmbinată printr-o transmisie cu lanț de motor, ea fiind roata antrenoare.

Oriunde s-ar opri autovehiculul în miniatură, el este imediat înconjurat de mulțime. Se manifestă un uriaș interes față de acest autovehicul minuscul.

INIȚIATIVĂ TINEREASCĂ

Inovatorul

Ce gînduri îţi poate trezi o simplă maşină de cusut, de ale cărei foloase se servesc milioane de oameni şi care a intrat de mult în obişnuinţa cotidiană? Să vedem. Un om practic se va gîndi desigur că inventatorul ei a uşurat foarte mult munca oamenilor şi îi va fi în gînd recunoscător. Un băiat tînăr, îndrăgostit, va mulţumi maşinii de cusut că a ajutat-o pe prietena lui, să-şi coasă o rochie frumoasă, care o prinde bine. Un altul... Dar să nu ne depărtăm prea mult. Tot maşina de cusut a făcut ca în mintea scormonitoare a inginerului utemist Eugen Toma de la uzinele „1 Mai" din Ploeşti să se nască o idee valoroasă...

La troliile transportabile, cablul — fără nici un dispozitiv — se aşeza în tobă în mod dezordonat. Din această cauză cablul se suprapunea, se rupea uneori datorită înţepenirii şi — ceea ce era mai grav — ducea la accidente. Dacă muncitorul care urmărea aşezarea cablului intervenea cu ranga, pericolul era foarte mare. Cititorii se vor întreba desigur ce legătură există între aşezarea cablului pe trolii transportabile şi o maşină de cusut. Totuşi legătura există. Dar să-l lăsăm pe tov. Eugen Toma să ne vorbească:

„Maşina de cusut are un dispozitiv de depănat aţa pe suveică extrem de simplu. Mi-e cunoscut încă din copilărie, cînd nici nu visam să ajung inginer şi să lucrez într-o astfel de uzină... Urmărind mai atent aşezarea cablului pe trolii mi-a venit deodată ideea folosirii acestui dispozitiv şi în munca noastră... După două săptămîni de căutări, ajutat de mulţi tovarăşi din jurul meu, am prezentat propunerea..."

Tov. Eugen Toma este zgîrcit la vorbă. Prea multe n-am mai putut afla de la el. Tovarăşii din jur vorbesc cu dragoste despre tînărul inginer. Propunerea lui a luat premiul II la un concurs de inovaţii. De curînd a făcut o nouă inovaţie: un cleşte port-electrod.

Inovatorul Eugen Toma este responsabilul cu problemele producţiei şi calificării în comitetul U.T.M. pe uzină. Multe propuneri de raţionalizări, de activizare a brigăzilor şi posturilor utemiste de control au pornit de la el.

Plin de iniţiativă, întotdeauna prezent în munca clocotitoare a uzinei şi a tineretului ei, tov. Toma e iubit de tineri, cuvîntul lui e ascultat cu interes, sfaturile sale sînt urmate. N-a terminat de mulţi ani facultatea, şi totuşi este inginer-şef adjunct al secţiei cazangerie şi a fost ales deputat în sfatul popular al oraşului Ploeşti.

Utemistul Eugen Toma e un om deosebit? Poate. Dar ca el au crescut mii de tineri în anii regimului nostru. Şi dacă vizitezi uzinele „1 Mai" Ploeşti, dacă cunoşti tineretul uzinei, pleci cu convingerea că asemenea utemistului Eugen Toma, uzina are mulţi tineri cu care se poate mîndri.

Hotărîre şi perseverenţă

Iniţiativa a pornit din secţia mecanică 2. De la cine anume? Da, este interesant de ştiut, dar nu este totul. Căci ar fi reuşit Octavian Lazăr, secretarul organizaţiei U.T.M. a schimbului I, să mobilizeze aproape 60 tineri fără ajutorul utemiştilor din secţie?

Sînteţi desigur curioşi să aflaţi despre ce iniţiativă este vorba, ce acţiuni au întreprins aceşti utemişti. Aveţi puţină răbdare.

★

La uzinele „1 Mai" muncesc un număr mare de tineri. Şi după cîte ştiţi şi voi, mulţi, foarte mulţi dintre ei sînt muncitori harnici, cu dragoste pentru meseria pe care o profesează. Nu sînt lipsiţi nici de iniţiativă.

Cum e şi firesc, organizaţia îi îndrumă, îi mobilizează, se preocupă de munca lor în producţie. Educaţia tinerilor se face în primul rînd prin muncă. Acesta e un lucru unanim recunoscut. Dar nu este totul. Tinereţea îşi cere drepturile ei. După orele de producţie tinerii sînt dornici să se distreze, să citească, să danseze, să facă sport. Şi nu s-ar putea spune că organizaţia U.T.M. nu i-a sprijinit pe tineri şi în această direcţie. Unii dintre ei sînt membri ai orchestrei uzinei, alţii în echipa de dansuri, iar o parte sînt antrenaţi la Spartachiada de vară a tineretului. Numeroşi sînt şi tinerii care se pregătesc pentru a cuceri insigna „Iubiţi cartea". E drept, în această privinţă se mai lovesc de unele greutăţi: cărţile indicate pentru concurs sînt extrem de puţine în comparaţie cu cei care le solicită; aceasta îi obligă însă pe cei ce le posedă să le citească mai repede pentru a putea fi date mai departe.

Şi totuşi, unii tineri de la mecanică 2 erau nemulţumiţi. Poate în uzină să fi fost şi alţii, dar deocamdată noi am cunoscut nemulţumirea tinerilor de la această secţie. „De ce nu există un cor al uzinei"? La întrebarea aceasta tinerii au primit adesea ori ca răspuns: „s-a încercat, dar nu se poate, e greu".

Nimeni cred că n-ar susţine că e uşor să întreprinzi o asemenea acţiune. Dar utemiştii din secţia mecanică 2 ştiu un lucru: cînd perseverezi, cînd acţionezi cu hotărîre e imposibil să nu reuşeşti. În această privinţă aveau propria lor experienţă. Pînă la alegerile organelor U.T.M., din primăvara acestui an, pentru mulţi dintre utemiştii secţiei viaţa organizaţiei era lipsită de interes. Biroul ales, în frunte cu Octavian Lazăr, a pornit însă cu hotărîre la îndreptarea situaţiei. Un program artistic bine alcătuit ar consitui o manifestare tinerească? Atunci, hai să-l organizăm. Şi Constantin Aurel, responsabilul cu munca culturală în biroul organizaţiei de secţie, a început să acţioneze. Din secţie lor un singur utemist făcea parte din orchestra uzinei: Sandu Gheorghe. „Ce-ar fi să încercăm să facem o orchestră a secţiei?" A fost suficient ca propunerea lui Sandu să fie adusă la cunoştinţa utemiştilor şi noile „talente" au început să apară. Montatorul Gh. Andrei cîntă la acordeon, Constantin Aurel la mandolină, alţi 4 la muzicuţă, şi orchestra s-a format.

Puţini erau şi tinerii care participau la activitatea sportivă. Acum în secţie situaţia s-a schimbat: cele 2 echipe, una de fotbal şi alta de volei, sînt insuficiente pentru cuprinderea tinerilor înscrişi. La cele două meciuri susţinute cu echipele din comunele Pucheni şi Scăioşi fotbaliştii secţiei au fost învinşi. De această nereuşită au fost frămîntaţi toţi tinerii din secţie şi acum ei vor să-şi ia revanşa.

Să nu credeţi că biroului organizaţiei de secţie i-a fost uşor să mobilizeze tinerii la toate aceste acţiuni. S-a muncit însă cu mult suflet, cu multă hotărîre şi s-a reuşit.

Acum, datorită iniţiativei şi perseverenţei lor, există şi un cor al uzinei.

M. VIDRAŞCU
L. FICIU

Cu dalta şi ciocanul „Operativitate"...

Îl cunoaşteţi pe tov. Marin Dumitru, activist U.T.M. din Ploeşti? Nu? Tovarăşul Marin munceşte la Comitetul orăşenesc U.T.M.-Ploeşti. El este unul dintre acei care folosesc metode „originale" în muncă. Mai ales în confirmarea de membri U.T.M. Se „orientează" operativ şi „rezolvă" totul.

★

Trecuseră mai bine de două săptămîni de la începutul lunii. Comitetul orăşenesc U.T.M. avea lipsuri în problema creşterii rîndurilor organizaţiei. Tov. Popa — secretar al comitetului orăşenesc U.T.M. — s-a gîndit că este nevoie să se intensifice activitatea în această privinţă. „Unul dintre cei mai indicaţi să se ocupe de această problemă — şi-a spus tov. Popa — ar fi tov. Marin. Este un activist descurcăreţ..." Şi l-a chemat pe acesta în biroul său.

— Tovarăşe Marin, mergi în organizaţiile de bază şi aduci tinerii pentru confirmare. Peste o oră-două ţinem şedinţa de birou şi nu avem ce confirma. Aşa că...

— Se face tovarăşe secretar. Într-o oră...

Foarte grăbit, instructorul comitetului orăşenesc s-a îndreptat către autobus. Îl frămîntau gîndurile... „Unde să mă duc oare? La uzinele „1 Mai"? E cam greu. Tinerii sînt în producţie. Nu este anunţat nici comitetul organizaţiei de bază U.T.M. să pregătească adunarea generală. Să merg la C.F.R.-Triaj? Timpul este scurt, pînă acolo este prea departe. Dar... Ce-ar fi dacă... (ideea salvatoare i-a venit pe neaşteptate). Da, aşa fac... Mă duc la Şcoala nr. 22 mixtă. Este mai aproape şi pot aranja mai uşor".

Dar, ghinion! Ajuns la şcoala 13, tovarăşul Marin a aflat că elevii sînt în examene, iar tov. Florica Nicolae, instructoare superioară de pionieri, lipsită. Să meargă într-altă parte — era prea tîrziu. Să organizeze adunarea generală fără instructoarea superioară — nu mergea. Pînă una alta, cu permisiunea conducerii şcolii, şi-a întocmit — după catalog — o listă cu toţi pionierii născuţi în anul 1942. Avea, nu avea 14 ani, îl trecea pe listă.

Între timp a venit şi tov. Florica Nicolae. I-a spus despre ce este vorba şi i-a prezentat lista cu tinerii ce urmau să fie supuşi discuţiei adunării generale.

— Tovarăşe Marin, dar noi avem în plan adunarea generală abia peste luni. Şi apoi doar trei tineri sînt pregătiţi pentru a fi confirmaţi.

— Tovarăşă — i-a tăiat-o scurt, activistul — adunarea se ţine azi şi confirmăm 12 tineri. Sînt cei de pe listă. Dumneata le întocmeşti materialul şi, într-o oră, cel mult, trebuie să fiu cu ei la comitetul orăşenesc.

— Dar nu se poate, elevii sînt în examene...

— Dumneata convoci imediat adunarea generală! De unde obiceiul de a discuta sarcinile primite de sus?

— Dar Moara Dragomir, Eugen Hramer, Margareta Badalian nu au încă 14 ani împliniţi. Tovarăşul Omoiu nu este încă pregătit. Încălcăm instrucţiunile...

— Tovarăşă Nicolae, sarcina-i sarcină...

Dacă a văzut că nu are încotro, instructoarea superioară a început să strîngă utemiştii care erau în şcoală. Abia a reuşit să aibă numărul corespunzător. Şi, într-o oră, 12 tineri au fost confirmaţi ca utemişti, iar imediat după şedinţă, tovarăşul Marin îi însoţea către sediul Comitetului orăşenesc U.T.M. Ploeşti.

La comitetul orăşenesc U.T.M., lucrurile s-au petrecut cam tot aşa. Altfel nu se poate explica cum tovarăşul Popa care a condus şedinţa biroului orăşenesc, nu a ştiut că unii dintre tineri nu aveau 14 ani împliniţi, iar cei 12 tineri — după cum se vede din adeziuni — fuseseră confirmaţi de adunarea generală abia cu o oră înainte.

Nu ştim cît a durat şedinţa biroului comitetului orăşenesc U.T.M. pentru confirmarea celor 12 utemişti, dar ştim precis că analiza a fost lipsită de seriozitate şi că, procedîndu-se astfel, s-au încălcat instrucţiunile C.C. al U.T.M. în această privinţă.

Aşteptăm ca biroul Comitetului regional U.T.M. Ploeşti să analizeze această problemă şi să-şi spună cuvîntul.

GH. I. GHEORGHE

Artiştii plastici amatori se pregătesc pentru expoziţia republicană de artă decorativă. Printre artiştii plastici amatori care vor participa la expoziţie sînt şi Andraş Bakor, învăţător pensionar din Tuşnad-Băi şi Vilmoş Gall, tîmplar din Miercurea Ciuc.

Iată-l în fotografie pe Vilmoş Gall care în orele lui libere se ocupă cu sculptura în lemn a unor motive de artă populară secuiască.

ACTUALITATEA pe scurt

„Agerpres" transmite...

☆ Marţi dimineaţa a părăsit Capitala plecînd cu avionul spre Tokio o delegaţie a Comitetului Naţional pentru Apărarea Păcii din R.P.R., care va participa la cea de a doua Conferinţă Mondială împotriva bombelor atomice şi cu hidrogen.

☆ Pictorul grafician E. A. Kibrik, membru corespondent al Academiei de Artă a U.R.S.S. şi E. A. Svengorodska, director al sălilor de expoziţii de pe lîngă Academia de Artă a U.R.S.S., care au participat la organizarea şi deschiderea Expoziţiei de artă plastică sovietică, s-au întîlnit luni dimineaţa, la sala Dalles, cu ziarişti, artişti plastici şi critici de artă din Capitală.

☆ În zilele de luni şi marţi, industriaşul american dl. John Brislan O'Connor şi persoanele care îl însoţesc, în vizita pe care o face în ţara noastră la invitaţia Ministerului Comerţului Exterior, au vizitat uzinele „23 August", uzinele „Republica", Parcul de cultură şi sport „23 August".

Marţi după amiază oaspeţii americani au făcut o plimbare prin împrejurimile Capitalei vizitînd între altele Snagovul.

★ Marţi 31 iulie, industriaşul american John Brislan O'Connor, reprezentînd grupul „Dreser Industries" din S.U.A., a fost primit de către Al Bîrlădeanu vice-preşedinte al Consiliului de Miniştri.

La întrevedere au asistat Marcel Popescu, ministrul Comerţului Exterior şi Mihai Petri, locţiitor al ministrului.

Discuţiile purtate cu această ocazie s-au desfăşurat într-o atmosferă cordială.

Pe plaja mării...

Pescarii amatori au prins o zi bună. Foto D. F. DUMITRU

6 milioane de cărămizi şi multe altele

V-aţi întrebat vreodată cîtă gheaţă este necesară unui oraş ca Bucureştiul astfel ca locuitorii lui să aibe băuturi reci de dimineaţă pînă seara? Numai întreprinderile industriei locale a Sfatului Popular Bucureşti, fără să mai punem la numărătoare întreprinderile Ministerul Industriei Alimentare, dau pentru nevoile populaţiei 18.000 de blocuri de gheaţă pe zi, ceea ce înseamnă, 450 de mii kilograme de gheaţă.

Despre fabrica de îngheţată populară am mai vorbit cititorilor noştri. Totuşi nu se poate să nu amintim că pînă la 150 de mii de batoane de îngheţată pe zi sînt puse la dispoziţia consumatorilor.

Nevoile populaţiei unui oraş atît de mare cum este Capitala ridică noi şi noi probleme secţiei „industrie locală" a Sfatului Popular. Cetăţeanul bucureştean poate să-şi repare aragazul, fierul de călcat, să-şi curețe hainele, etc. la una din unităţile industriei locale a Sfatului Popular înfiinţate în acest scop.

Acum, de curînd, au fost puse la îndemîna populaţiei noi unităţi. Pe şoseaua Iancului nr. 44 şi pe strada Mihail Eminescu nr. 5 au fost organizate două unităţi metalurgice pentru reparat obiecte metalice de uz casnic. De asemenea pentru repararea obiectelor electrotehnice de uz casnic şi aragaze a fost înfiinţată o unitate. S-a deschis în acest timp o blănărie şi două ateliere de croitorie, un centru de primit comenzi pentru încălţăminte. La întreprinderea „Drum Nou" a fost înfiinţată o nouă secţie pentru reparat şi confecţionat rulouri pentru ferestre.

De la tovarăşul Nicolae Oancea, şeful serviciului planificării, am aflat ceva şi despre proiectele de viitor ale secţiei. În curînd pentru a satisface nevoile construcţiilor din oraşul Bucureşti va fi pusă în funcţiune o fabrică de cărămizi „silico calcaroase". La început vor fi date anual 6 milioane de cărămizi pentru şantierele de construcţii, urmînd ca mai tîrziu fabrica să-şi extindă producţia.

Cetăţenii Capitalei, prin întreprinderile industriei locale, au după cum vedem posibilitatea să-şi satisfacă unele din nevoile lor.

D. KUHTA

Festivalul raional al tineretului

HUNEDOARA (De la corespondentul nostru).

Duminică a avut loc la Hunedoara faza raională a Festivalului regional al tineretului.

Pe străzi grupuri de tineri şi tinere difuzau ziarul festivalului ediţie specială a ziarului local.

Duminică dimineaţa, pe terenul sportiv Energia a avut loc deschiderea festivalului. Apoi, pe cele două estrade instalate în Piaţa Libertăţii şi Piaţa Nouă, au dat spectacole 30 de formaţii artistice care numără peste 500 de artişti amatori; iar pe terenurile sportive peste 800 de tineri au luptat pentru întîietate la diverse probe: 100 metri plat, lupte, box, fotbal, înot, tir etc.

Seara, după retragerea cu torţe, în piaţa din Oraşul nou a avut loc „carnavalul". La lumina reflectoarelor şi a rachetelor multicolore tinerii au dansat pînă aproape de ivirea zorilor.

Duminică au mai avut loc festivaluri raionale şi orăşeneşti la Petroşani, Haţeg, Orăştie, Alba Iulia, Brad, Ilia şi Deva.

Instantanee — „Salvarea" întîrzie...

Închipuiţi-vă că vă aflaţi la Bucureşti şi trebuie să ajungeţi cît mai urgent la Constanţa. Fireşte, luaţi avionul. Cu ajutorul acestui rapid mijloc de locomoţie ajungeţi în mai puţin de două ceasuri. Aţi aterizat. Pînă în centrul oraşului Constanţa au rămas de parcurs doar 16 km. pe care-i faceţi însă în nu mai puţin de 4 ore. Nu se poate? E imposibil? Atunci să povestim.

Operaţia reuşise. Micuţa Ana trebuia acum, pentru complecta vindecare, să urmeze un tratament, într-unul din sanatoriile aflate în împrejurimile oraşului Constanţa. Cam lungă călătoria. Zdruncinăturile, oboseala, nu-i vor face bine.

— O putem feri doctore — spuse cineva. Nimic mai simplu. „Aviasanul" ne va pune la dispoziţie un avion sanitar.

În mai puţin de o oră de pe aerodromul Popeşti Leordeni a decolat un avion. La bordul său se afla micuţa Ana. Pilotul a evitat pentru pasagera noastră, cît a fost posibil zdruncinăturile provocate de golurile de aer. Grija aceasta pentru micuţa Ana emoţiona pur şi simplu. Ajunşi pe aerodromul din Constanţa am fost martorii unei scene diametral opuse. Întins pe o pătură se afla un om îmbrăcat aproape tot în gips.

— Aştept de mai bine de o oră „salvarea", ne spuse el.

Dezamăgită, Ana se aşeză pe un scaun lîngă omul în gips. Cum sosi avionul, comandantul aerodromului înştiinţă telefonic „Salvarea" regiunii.

— Îndată, îndată, numai puţin să aştepte, fu răspunsul „Salvării".

A trecut o oră. Pe aerodrom, mai ateriză un avion sanitar. Un alt bolnav se aşeză lîngă cei doi. Au trecut 2 ore. Un alt avion se pregătea să aterizeze. Deci al patrulea bolnav.

— Alo, alo „Salvarea" — sună iarăşi comandantul. A mai sosit un bolnav, şi nu aţi trimis maşina. Tare neglijenţi mai sînteţi, adăugă el furios.

„Salvarea" a mai întîrziat. Se vede treaba că cei de la serviciul de „salvare" al regiunii Constanţa s-au obişnuit să li se spună că sînt neglijenţi. Obişnuinţa aceasta trebuie să piară, pentru că în joc sînt vieţi omeneşti. Indiferenţa faţă de aceste vieţi este un act lipsit de suflet, neomenesc.

VASILE RANGA

Caietul de practică

Ca şi în anii trecuţi, uzinele metalurgice „Unirea" din Cluj găzduiesc la practică studenţii din anul I al Institutului politehnic din localitate. Sînt la număr aproape patruzeci. Majoritatea au călcat pentru prima dată pragul unei asemenea uzine. Aici au posibilităţi largi pentru complectarea şi însuşirea cunoştinţelor necesare unui student din anul I pentru a străbate calea spre inginerie.

Cei aproape patruzeci de studenţi fac practică în secţia de turnătorie. Timp prea mult pentru cunoaşterea mai amănunţită a procesului de producţie nu au. S-a impus deci, în primul rînd, necesitatea organizării chibzuite a practicii studenţilor. Pornind de la acest principiu, conducerea uzinei şi a institutului au luat din timp măsurile necesare pentru organizarea şi desfăşurarea practicii în producţie a studenţilor. Încă din prima zi, studenţii au fost repartizaţi pe grupe pe lîngă muncitorii şi maiştrii cei mai buni. Li s-a vorbit la început despre profilul uzinei, despre drumul pe care uzina l-a parcurs de la potcoavele produse de firma „Corvinus" şi pînă la complicatele războaie automate de ţesut şi alte maşini textile moderne pe care le produce astăzi fabrica „Unirea".

Studenţilor nu le-a trebuit mult timp să se familiarizeze cu oamenii, cu uzina. Au început să lucreze alături de muncitori, să-i ajute în efectuarea anumitor lucrări şi mai ales să înveţe de la ei. Şi cîte nu sînt de învăţat într-o turnătorie! Procese tehnologice, denumiri uzuale populare ale diferitelor maşini, scule sau operaţii de lucru etc. Toate acestea studentul este obligat să şi le noteze în fiecare zi în caietul de practică.

Mulţi studenţi au luat parte şi la elaborarea şarjelor, la pregătirea formelor pentru turnare. Desigur că în caietele lor de practică studenţii au descris lucrările pe care le-au făcut, au schiţat maşinile şi sculele cu care au lucrat.

Răsfoind aceste caiete, în general, poţi trage multe concluzii asupra practicii în producţie a studenţilor. Iată, de pildă, caietele studenţilor Aurel Pangratiu şi Gheorghe Popa. Însemnările făcute sînt la zi, îngrijite. Schiţele sculelor şi maşinilor sînt corecte, ceea ce înseamnă că le înţeleg şi le cunosc. Oare toate cele scrise în caietele de practică ale acestor studenţi sînt cunoştinţe căpătate numai la cursurile de la facultate? Nicidecum. Studentul Pangratiu, de pildă, spune că zilnic, înainte de a-şi redacta însemnările, se consultă cu muncitorii, cu maiştrii sau inginerii din secţie, consultă literatură de specialitate pe care biblioteca uzinei le-o pune la îndemînă. Asemenea consultări îi ajută să-şi verifice cunoştinţele căpătate la cursuri şi să şi le complecteze. Aşa se explică faptul că studenţii Pangratiu, Popa şi alţii îşi întocmesc caietele de practică cu chibzuinţă.

Sînt însă şi studenţi care întocmesc superficial caietele de practică. Ei nu analizează ştiinţific procesul de producţie a pieselor, descrierea maşinilor şi sculelor o fac sumară şi cîteodată greşită, naivă. E cazul, de exemplu, să-l amintim pe studentul Victor Antonescu. Acesta nu este unul dintre studenţii slabi la învăţătură, dimpotrivă, unul dintre cei mai buni studenţi. Totuşi, în caietul său de practică sînt multe erori, limbajul pe care-l foloseşte nu este cel mai potrivit pentru exprimarea proceselor tehnologice. Cum se explică că tocmai un asemenea student, mult apreciat în timpul cursurilor, să-şi întocmească caietul de practică atît de slab? Se pare că Antonescu priveşte cu oarecare superficialitate practica în producţie.

În dimineaţa zilei cînd i s-a înapoiat caietul, inginerul Moraru a făcut diferite aprecieri asupra felului cum au fost întocmite pînă atunci caietele de practică. Pe Antonescu l-a criticat. Studentul s-a simţit jignit, exprimîndu-şi părerea că inginerul Moraru e prea exigent şi că ar putea fi mai îngăduitor cu lipsurile lor. Studenţii ceilalţi veniţi la practică îl apreciază mult pe inginerul Moraru şi nu sînt de loc nemulţumiţi de exigenţa lui.

Cînd unul dintre studenţi nu înţelege un lucru oarecare, inginerul Moraru i-l explică amănunţit. Unora le-a împrumutat chiar şi cărţi tehnice din biblioteca sa personală despre utilajele şi procesele tehnologice din turnătorii. Uneori le vorbeşte despre viaţa sa de student din Uniunea Sovietică, despre felul cum s-a pregătit el. Le-a arătat de asemenea, că în practică nu te poţi bizui numai pe cele învăţate în facultate, ci trebuie să ştii să îmbini aceste cunoştinţe cu practica.

În general, majoritatea studenţilor aflaţi în practică la „Unirea" înţeleg acest lucru, şi dovedesc această înţelegere prin activitatea lor zilnică.

MARIN OPREA
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Cluj

Stilul regizoral al spectacolului

— Două comedii clasice în interpretarea Teatrului de Stat din Piteşti —

Fenomenul e simptomatic pentru realitatea noastră teatrală şi, de bună seamă, îmbucurător: un teatru „de provincie" — teatrul piteştean — îşi face turneul cu succes de casă în Capitala ţării, prezentînd două comedii clasice franţuzeşti. Şi, poate mai semnificativ ca însuşi fenomenul, e faptul că ne-am deprins să avem faţă de asemenea teatre şi asemenea spectacole exigente ce presupun, o maturitate artistică a colectivului, o ţinută şi o personalitate puternic conturată.

Teatrul de Stat din Piteşti ne întrecuse recent aşteptările printr-o regie inteligentă ce a salvat — în timpul Decadei — o piesă cu numeroase slăbiciuni — „Boieri şi ţărani". Acelaşi regizor, C. Dinischiotu, a revenit acum în Bucureşti cu o reluare — comedia lui Molière „Şcoala femeilor" — şi o premieră — „Paharul cu apă" de E. Scribe. De la regia pretenţioasă ce-i solicitase în „Boieri şi ţărani" să mişte în scenă o figuraţie abundentă şi spectaculoasă, să aibă imaginea sintetică a spectacolului, dar şi să cizeleze amănuntul scenic cu fineţe de filigram, în „Şcoala femeilor", de pildă, regizorul avea acum de lucrat doar cu 5-6 personaje care ocupau în permanenţă scena şi atenţia publicului. Lucrul părea mult mai simplu de rezolvat pentru regizor şi apăsînd mai curînd pe interpretarea actoricească. Şi totuşi C. Dinischiotu n-a realizat o direcţie de scenă interesantă. Poate că a venit cu un spectacol obosit, neîmprospătat prin repetiţii noi, poate că n-a avut posibilitatea unei distribuţii fericite sau, cine ştie, poate că verva comediei franţuzeşti, nu-l atrage, nu găseşte ecou în fantezia creatoare a regizorului. Cert e că stîngăciile regizorale — de concepţie, de mişcare în scenă — combinate cu un decor simplist şi necorespunzător şi cu unele palide interpretări actoriceşti — au conlucrat pentru a da un spectacol slab, fad. Un spectacol fad cu o comedie molierească? Pare greu de conceput, pentru că singură existenţa unei asemenea piese stîrneşte interes. Şi „Şcoala femeilor" e doar una din marile piese ale lui Molière, prima sa capodoperă — care, pentru vehementa criticii sale antiburgheze a dezlănţuit împotriva autorului ei un torent de intrigi calomnioase. Povestea înstăritului burlac tomnatec Arnolphe care îşi creşte în mînăstire o ţărăncuţă pentru a-şi asigura o soţie fidelă, dar care se vede pînă la urmă înşelat cu propriile-i arme, depăşeşte hazul unor întîmplări năstruşnice; ea atinge şi satirizează însăşi concepţia burgheză asupra căsniciei şi educaţiei femeii, concepţie în virtutea căreia dragostea se poate cumpăra cu bani iar „mariajul" e o simplă afacere rentabilă. Arnolphe e unul din acele personaje moliereşti de lungă respiraţie, care trece de-a lungul piesei printr-o gamă variată de stări sufleteşti şi pretinde actorului o amplă paletă interpretativă şi un larg suflu dramatic. Iulian Bradu e un actor bun şi regretăm că în seara în care l-am văzut, i-am putut preţui mai curînd meşteşugul, tehnica actoricească decît participarea intensă la tragi-comedia lui Arnolphe. Dar realizarea lui rămîne totuşi un fel de solo stingher dintr-o partitură a cărei orchestraţie nu e pusă la punct. Pur şi simplu rămîne de neînţeles simplismul mişcărilor în scenă ale personajelor care înţepenesc de cele mai multe ori într-un colţ permiţîndu-şi doar doi paşi la stînga sau la dreapta, (şi asta într-o comedie de Molière!) şi care poartă hainele din Franţa secolului al XVII-lea cu rigiditate şi lipsă de graţie.

Interpreta Agnes-ei, Geta Iancu Negreanu, nu e lipsită de sensibilitate şi talent, dar de ce oare i-a permis regizorul — sau, mai bine zis, de ce a îndrumat-o să-şi transforme eroina într-un fel de păpuşă-marionetă din „Copelia", să etaleze acea penibilă falsă ingeniozitate cu clipiri mărunte din uriaşe gene false şi cu tonuri piţigăiate de copilă rîzgîiată. Neglijent a tratat regizorul şi celelalte personaje (în afară poate de interpreta subretei şi valetului, creionaţi cu destulă plasticitate de Telly Barbu şi C. Nădejde). Faptul că a adus spectacolul în această ţinută pe o scenă bucureşteană nu e de loc în avantajul regizorului şi al teatrului.

Dacă în „Şcoala femeilor" colectivul piteştean ne-a oferit un spectacol îmbătrînit, cu „Paharul cu apă", fenomenul s-a petrecut invers: prezentat în premieră la Bucureşti, el avea încă asperităţile şi stîngăciile inerente primelor reprezentaţii (mai ales cînd acestea se dau pe o scenă străină, cu ale cărei particularităţi tehnice şi de iluminat, tehnicienii nu s-au familiarizat încă). Spectacolul ne punea la dispoziţie, de la prima ridicare a cortinei, o carte de vizită ce-i făcea o prezentare favorabilă: decorurile lui Al. Olian. E interesant de remarcat că principiile scenografice care i-au diriguit creaţia nu se deosebeau în esenţă de cele ale lui Ipser, realizatorul decoraţiei „Şcolii femeilor"; ambii au conceput un decor cu anumite elemente fixe, în cadrul cărora schimbări mai mici sau mai mari să sugereze diferitele modificări ale cadrului acţiunii. Dar de unde scenograful comediei lui Molière schiţase — cu intenţii de excesivă stilizare — un decor artificial, simplist, lipsind uneori de logică intrările şi ieşirile actorilor, Al. Olian (ajutat de bună seamă şi de specificul piesei, care oferea elemente decorative spectaculoase) a realizat un elegant şi sobru interior regal. Că regizorul a avut bune intenţii cu acest spectacol, se vede şi din faptul că a invitat un talentat actor bucureştean — Gh. Măruţă de la Teatrul Municipal — pentru a juca rolul principal, Bolimbrooque. Dar se pare că primul pas greşit pe care l-a făcut a fost totuşi distribuţia. Nu cunoaştem atît de bine colectivul piteştean pentru a ne da exact seama de ce forţe ar dispune (deşi existenţa unei a doua distribuţii complecte e concludentă pentru posibilităţile actoriceşti cantitative ale teatrului). Regizorul nu a fost însă suficient ajutat de cîţiva din deţinătorii rolurilor principale ale piesei, dintre care mai ales interpreta rolului protagonist al Ducesei. Geniul rău al curţii britanice, tirană a naivei şi slabei regine Anne, care nu îndrăznea să facă o mişcare fără consimţămîntul ei, Ducesa trebuia să fie demonică, de o inteligenţă şi un rafinament savant al intrigii de salon, pătimaşă şi vulnerabilă erotic, dar de o distincţie şi o ţinută aristocratică impecabilă. Din dorinţa de a face antipatic personajul — probabil — Ecaterina Georgescu şi-a croit eroina din trăsături vulgare, i-a imprimat mişcări şi gesturi grosolane, tonuri de voce lipsite de orice fineţe, încît aveai impresia la un moment dat că schiţează de fapt o parodie a personajului. Un mai atent ochi regizoral ar fi putut evita aceasta, curăţind din jocul interpretei, mijloacele de expresie valabile în urmă cu douăzeci de ani.

Simpatic şi avînd oarecare ţinută scenică, Paul Mocanu nu i-a împrumutat totuşi lui Mosham acel farmec şi forţă de seducţie care să justifice pasiunile stîrnite de el la tot pasul. Aşa că uneori, întreaga bătălie pe care o dau trei femei pentru a-i cuceri sau păstra inima pare lipsită de un obiect demn de intensitatea ei.

Fireşte că slab sprijinit de doi din pilonii principali ai piesei, spectacolul era dintru bun început condamnat la lipsă de omogenitate. Şi am preţuit decenţa cu care Gh. Măruţă a ştiut să-şi pună în surdină personajul pentru a nu-şi depăşi partenerii şi a adînci astfel fisurile spectacolului.

Maria Magda a avut graţie şi farmec în rolul reginei şi e de apreciat candoarea pe care a dăruit-o personajului său.

Luate unul cîte unul, realizările sau insuccesele actoriceşti le poţi trece pe seama interpreţilor. Dar ansamblul spectacolului, omogenitatea, stilul său ţin direct de concepţia regizorală. E al doilea spectacol în care C. Dinischiotu dovedeşte că nu prea se simte la îndemînă cu piesele de acest gen. Indiscutabil talentat, C. Dinischiotu ar trebui să lucreze spectacole ce se potrivesc mai bine profilului său regizoral, predilecţiilor sale, apropiindu-le mai ales de dramă, de piese de actualitate, în care accentul să cadă mai ales pe psihologia personajelor.

Noi aşteptăm cu încredere şi interes viitoarele sale realizări.

SANDA FAUR

Pionierii din Bălăciţa

(Urmare din pag. 1-a)

ric şi că cercetările noastre îl interesează şi pe dînsul.

Copiii au format o echipă şi au pornit în căutarea documentelor. Au întrebat locuitorii satului, bătrînii, învăţătorii despre tot ce cunosc ei în legătură cu „Brîul lui Traian". Un bătrîn de 78 ani le-a povestit o legendă: „Supunînd vechea Dacie, se spune că împăratul Traian, plăcîndu-i bogăţiile ei şi temîndu-se ca nu cumva s-o piardă, şi-a aruncat brîul încingînd cu el pămîntul. Un capăt al brîului l-a legat de picioarele podului său de la Turnu-Severin, iar celălalt capăt l-a înfăşurat după gîtul unui deal. Şi aşa a stat pămîntul Daciei legat de împărăţia lui Traian multă vreme. Venind însă noroade dinspre răsărit, brîul a fost rupt în copitele cailor şi pămîntul s-a desprins din cingătoarea romanilor".

Pionierii şi-au însemnat această legendă şi au continuat să se informeze. Şi pe măsură ce întreprindeau noi cercetări, legenda bătrînului se dovedea să aibă o bază reală. Micii „cercetători" au stabilit pînă acum că „Brîul lui Traian" începe de la Turnu-Severin şi continuă de-a lungul Dunării pînă în apropierea oraşului Calafat. Brîul, care era la început o tranşee adîncă şi lată, datează într-adevăr de pe vremea Daciei. Cuceritorii romani săpaseră această tranşee cu scop de apărare împotriva popoarelor migratoare.

Descoperirea aceasta a stîrnit pionierilor interes şi pentru alte activităţi. Nevrînd să fie mai prejos, membrii „cercului literar" au cules doine şi cîntece din timpul răscoalei din 1907, iar fetele din cercul „mîinilor îndemînatice", condus de învăţătoarea Natalia Croitoru, reconstituie cele mai vechi modele de cusături găsite în satele comunei. Pînă la începutul anului şcolar, fetele vor să organizeze la şcoală o expoziţie pe tema: „Tradiţia portului romînesc în comuna noastră".

★

...Într-una din zilele cînd mă aflam în Bălăciţa, pionierii m-au invitat la focul de tabără. Se strînseseră cu toţii în grădina şcolii, aşteptînd să se însereze mai bine. Curînd, în grădină au venit mulţi locuitori din sat, oameni vîrstnici, flăcăi şi fete, obişnuiţi cu asemenea manifestări ale copiilor. Cînd focul a fost aprins, alungînd cu flăcările sale umbrele nopţii, copiii şi părinţii erau stăpîniţi de aceeaşi veselie. În faţa focului, pe un scăunel, o bătrînică asculta atentă o fetiţă numai de-o şchioapă care cînta o melodie pionierească. Era nepoţica ei. Şi cînta nespus de frumos, fără să fie cît de puţin tulburată de numărul spectatorilor. O privea pe bunicuţă şi cînta parcă anume pentru ea. Tabloul acesta în care şi bunica şi nepoţica se află la un foc de tabără în satul lor — bunica, cea care în serile de iarnă a povestit nepoţicăi atîtea basme cu zmei şi feţi frumoşi şi nepoţica ce cîntă acum pentru ea o melodie pionierească — cuprinde în el, emoţionant, povestea a două vieţi care s-au întîlnit într-o lume nouă.

După cîntec, copiii — gazde pline de gingăşie — au recitat poezii, au dansat, iar la sfîrşit s-au întrecut cu oaspeţii într-un concurs de ghicitori...

— Ce nu poate sta în cui? întreabă un pionier.

— Oul, răspunde colectivistul Florea.

— Nu-i adevărat. Oul poate sta, dar apa nu!

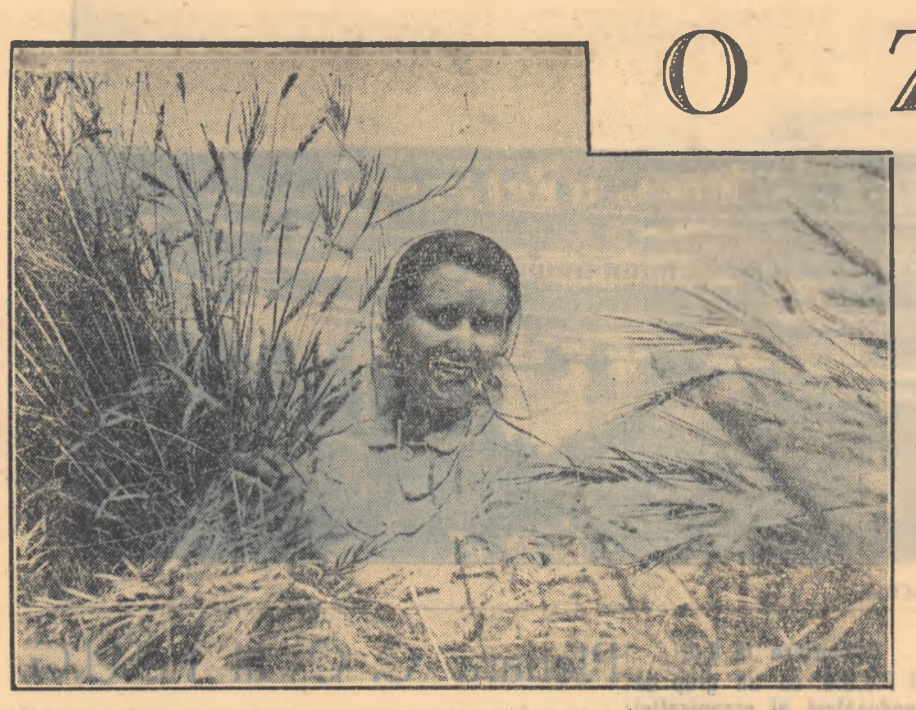
— Te-a bătut Floreo, rîdeau oamenii.

Focul şi-a adunat pe nesimţite flăcările, ascunzîndu-şi-le apoi, furiş, pentru altă dată. Programul s-a încheiat şi noaptea şi-a intrat pe deplin în drepturile ei. Pe copii îi aşteaptă alte zile în care noi fapte vor fi însemnate în jurnalul activităţii lor.

V. BARAN

O ZI DE VARĂ

In mijlocul tinerilor colectiviști din Căzănești

Și la strînsul snopilor, ca și la oricare altă muncă, voia bună domnește nestingherită.

În faptul zorilor, ulița Căzăneștilor era aproape pustie.

Ajuns la colțul uliței, Costică Pîrvu se opri. Un scîrțîit de cumpănă ce se lăsa și se înălța ca un cocostîrc ce bătea apa, îl făcu să tresară. Porni într-acolo. Da, era ea. O recunoscuse după statura-i firavă, mică, după îndemînarea cu care-i alergau mîinile pe lanțul fîntînii. Cît de gingașă, cît de frumoasă cu mîinile ei arse de soare !... Fata îl zări la rîndul ei.

— Bună dimineața, Costică ! Ți-e sete ? Uite, ia și bea, că-i rece.

Așa cutreieră cîmpul Stancu Oprea, ziua întreagă, de la o echipă la alta.

— Mi-e sete Sorico.

Fata-i întinse bucuroasă căldarea, iar el o duse la gură și începu a înghiți apa rece și puțin sălcie.

— Iți mulțumesc frumos.

— Să-ți fie de bine. Zicînd aceasta, fata luă căldarea și porni spre casă. Din poartă îi zise zîmbind :

— De nu te grăbești, poți să mă aștepți, Costică. Indată sînt gata.

Peste cîteva minute, pășeau alături sfioși. După cum le era obiceiul, în drum spre gospodărie trecură și pe la alți tineri, mai grei la somn. Cînd intrară pe poarta gospodăriei, formaseră un grup destul de mare. Intre ei erau tinerii Tudor Stroe vecinul fetei, Gheorghe Panait cu prietenul său Dan Grigore și aproape întreaga lor echipă.

Forfota din birouri și de pe coridoare nu ținu mult. Pîlcuri, pîlcuri oamenii plecară la cîmp.

Președintele gospodăriei și tînărul inginer Ion Cobeanu porniră și ei, îndreptîndu-se mai întîi către arie.

Cuvîntu-i cuvînt !

Soarele abia se ridicase de trei suliți... Batoza lucra din plin. Mărturie stăteau sacii plini ce așteptau doar să fie duși la magazie. Mîinile utemistei Maria Ene alergau ca niște sfîrleze. In cele cîteva zile de cînd începuse treierișul ea deprinsese atît de bine îndeletnicirea de coșar ! Mișcările ei erau line, bine rînduite. In ciuda prafului și a cunoscuților țepi, fața nu i se crispa, nu i se posomora și Maria continua să glumească cu flăcăii din jur :

— Greu te mai miști, Dinule. Și Moș Toader cred că ar zvîrli mai repede.

Dinu Mănduță, știind-o bună de gură, prinse să zvîrle mai vîrtos.

— Așa, așa, Dinule. Am zis că azi terminăm orzul ; apoi terminăm !

— Cuvîntu-i cuvînt ! — se amestecă în vorbă secretarul de U.T.M., Stancu Oprea.

— Ia-l de aici, Opreo. Dinu ăsta nu face nici două parale.

Tinerii se urcară în carul golit de snopi și porniră.

— Rea fată, vai de capul celui care are s-o ia de nevastă !

— Cine, măi Ioane ?

— Maria, cine alta ! ?

— Ași ! Fată bună și harnică ! De n-ai fi fost însurat și i-ai fi fost drag, ai fi văzut atunci cum se purta cu tine !

— Eu știu ? !

Tinerii tăcură. Urmîndu-și firul gîndurilor, Oprea deschise iar vorba.

— Avem fete bune.

— Ți s-or fi aprins călcîiele după vreuna.

— Parcă numai călcîiele ? !

— Care-o fi aia ? Hai, spune drept, n-o să-i suflu nici o vorbă nevestii-ti.

In aceeași clipă, din dreapta drumului, dintr-un lan de porumb, fugărindu-se una pe alta, în fața căruței ieșiră mai multe fete

— Uite-le ! Zicînd aceasta, Oprea sări drept în mijlocul lor.

— Care-i ? Olimpia, Maria, sau...

— Toate, mă, toate.

Văzînd că fusese luat peste picior, Dinu dădu bici cailor, în vreme ce Oprea se așeză la o mică „sfadă" cu echipa lui de fete.

— Ei, cum îi, frumoaselor ?

— Bine, nea Opreo, dar noi terminăm azi lotul nostru de copilit și vrem să mergem la strînsul snopilor.

— Mergeți și la snopi, numai să terminați aici. Sau poate mîine, de, pentru că-i sîmbătă, vreți să rămîneți acasă, să vă pregătiți. Duminică, ați auzit doar, vine Stroe și nu numai pe afiș, așa cum au „venit" Tomazian și Mircea Crișan...

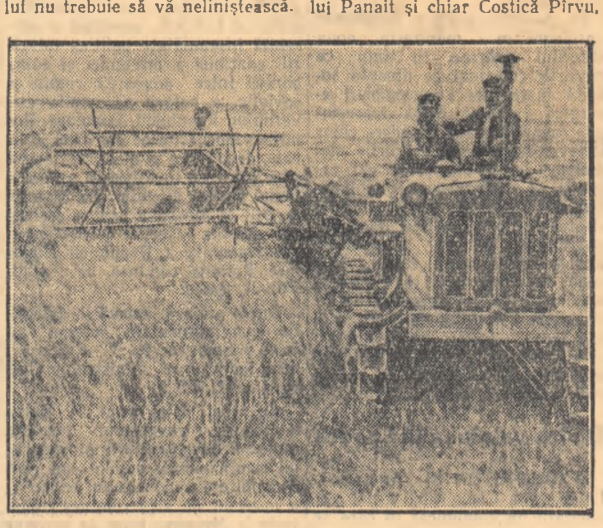
— Ești pus pe glume azi, nea Opreo. Iți merge bine.

— De ce să nu-mi meargă ? Boierul — adică eu — se plimbă, iar robii — ăștia sînteți voi — muncesc. Nu-i bine așa ?

Olimpia Ene, mai arțăgoasă, izbucni :

— Brigadier și secretar de U.T.M. ești dumneata ? Nouă ne arde cămașa că nu știm cum să ne îndeplinim mai repede angajamentul, iar dumneata ne iei cu Stroe și cu boierii. Noi nu vrem să ne-o ia băieții înainte.

— Nici noi nu vrem. Iar cele 200 zile-muncă ale angajamentului nu trebuie să vă neliniștească.

Ajutor prețios, de nădejde la strînsul pîinii

Care dintre noi nu a realizat pînă acum 100 zile-muncă — și muncile sînt doar în toi. Important e cîtă muncă facem și cum o facem.

Oprea mai discută puțin cu fetele, apoi porni spre alte echipe.

Totuși...

Cosașii din echipa lui Gheorghe Panait l-au zărit pe Oprea încă de departe,

— Să-ți urăm cale bătută, ori faci un popas la noi ? — îl luă în primire Panait.

— Am o treabă cu voi.

— Să sfîrșim postața asta.

Intorcîndu-se pe coase, Gheorghe Panait, Gheorghe Dan, Ștefan și Cornel Moise, Ion Ciotîrcă și întreaga lor echipă de tineret reluară obișnuitul „dans".

Auzind un bîzîit de tractor, Oprea intră pe tarlaua cu grîu de peste drum. Primul care-l salută fu tînărul tractorist Ilie Neagu — cel pentru care colectiviștii din Căzănești și mecanizatorii de la S.M.T. Andrășești au multe cuvinte de laudă.

— Cu deosebit respect, salutăm înaltul oaspete !

— Hai, fiți serioși !

Oprindu-și K.D.P.-ul, Neagu sări de pe scaun, urmat de Tănase Dinu, de pe secerătoare.

— Aveți vreo pană la automobil ? Ceva la vreun cauciuc, la motor — cu ce vă putem fi de folos ?

— Cu înțeleapta voastră tăcere.

Hohotind, tinerii își strînseră mîinile.

— Ce naiba a dat și peste voi ? Incotro apuci, toți rîd și-s puși pe șagă.

— Avem vreun motiv să nu fim veseli ? Secerătoarea merge, zbîrnîie !

— Zbîrnîie al dracului. Două zile ne-am chinuit cu ea.

— Ei da, asta-i drept, dar acum zbîrnîie. Snop și snop. Nici unul nelegat. Ieri culcarăm noi 11 hectare în loc de 6,80 ? Culcarăm. Azi am să fac 12 hectare.

— Ei, hai ! Vorbă multă — sărăcia omului.

— Vrei să mai ții o ședință ?

— Nu, o consfătuire scurtă, operativă și mai ales foarte importantă. Uite, a venit și inginerul. Strigați fetele și cît veți mînca o să discutăm.

— Sorica ! Marioara ! Aurica !

In capul locului, pe miriștea de borceag se adunară fetele, cosașii lui Panait și chiar Costică Pîrvu, deși el nu era din aceeași brigadă.

— V-am adunat — începu Oprea...

— Ca să mîncăm grămadă, parcă așa ai spus, nu ?

— Fii serios, Dinule. Mîine seară o să avem ședință U.T.M. Vom discuta problemele puse de Congresul UT.M. Gîndiți-vă să propuneți măsuri pentru activitatea noastră viitoare. Inițiativa lui Panait în legătură cu efectuarea de către fiecare tînăr a 200 zile-muncă, cea a lui Ion D. Tudor — îngrijirea de către tineret a cailor, au dat rezultate bune. Muncile sînt făcute la timp, conducerea gospodăriei nu se mai plînge de muncă, iar caii se țin bine. Totuși...

— Sectorul zootehnic, — îl întrerupse tînărul inginer Ion Cobeanu. Aci stăm cam prost. Cai și oi bune avem noi. Dar numai atît. Sectorul porcinelor și al taurinelor e mic și nu tocmai de soi.

— Să ne gîndim, — reluă brigadierul Oprea — ce putem face noi, tinerii.

— Noi am făcut și o să mai facem multe lucruri, numai conducerea gospodăriei nu se încumetă să ne cumpere instrumente muzicale, costume de dansuri și echipament sportiv.

— Apoi mai e ceva important. Pentru niciunul dintre noi nu este o noutate dacă voi spune că de la 1 Mai, în gospodărie nu a mai intrat nici o familie.

Va fi nevoie ca atunci cînd jucăm și cîntăm cu tinerii din sat, cînd ne plimbăm cu ei, să le spunem și cîte o vorbă despre colectivă.

— Și atunci cînd bem.

— Tu, Neagule, pe toate le pescuiești. Ei da, chiar atunci cînd bem, cînd petrecem cu ei, să le vorbim și despre colectivă. Ori tu bei numai cu colectiviștii, că altfel nu e just ! ?

Tinerii au continuat să discute și una și alta, pînă au isprăvit masa. S-au ridicat apoi și au plecat, fiecare pe la treburile lui.

Oprea, însoțit de inginer, și-a continuat mai departe seria „consfătuirilor la locul de muncă".

Inserare

Pe aria de lîngă grajduri batoza a amuțit. Maria Ene, Dinu Mănduță și ceilalți își ținuseră cuvîntul. Treierișul orzului se terminase. Contabilii stabiliseră producția la hectar : 1.652 kg. Soarele se pierduse dincolo de Ialomița. In ceasul acesta, la grajduri ieslele erau umplute cu fîn proaspăt. Trăistuțele cu grăunțe se legănau de capetele cailor, țesalele și șomoioagele de paie intraseră și ele în funcție. Curînd însă, tinerii conductori se răspîndiră pe uliță. Costică Pîrvu în tovărășia lui Tudor Stroie, vărul Soricăi, se îndrepta spre casă.

In poartă la Tudor se opriră pentru o clipă.

— Vii astă seară, Tudore ?

— Vin, am zis că vin. Mă spăl, mănînc, dau ceva la orătăniile astea și vin.

— Atunci trec să te iau.

Tudor intră în curte și se așeză pe un scăunel, în ușa bucătăriei, unde Aurica, nevastă-sa, pregătea masa de seară. Aci îl găsi și Ion Chiriță, vecinul cu casa din fundul curții.

— Seară bună la boieri.

— De ce boieri ?

— Că vreau eu.

— Așa, va să zică. Ei, atunci de ce nu te faci și tu boier ?

— Pentru că nu pot.

— Zi mai bine că nu vrei.

— Chiar, Ionele — intră Aurica în vorbă — voi ce mai aveți de gînd ?

— Ia, nimic. Să muncim și să trăim.

— Dar cum muncești și cum trăiești, la asta nu ți-e gîndul, Ioane ?

— Te rog, Tudore. Sînt sătul. Eu am venit cu o treabă la tine. Vrei să-mi împrumuți o dublă de grîu pînă oi treiera ? De vrei — bine, de nu — lasă-mă în plata domnului. Și la urma urmei, ți-o spun pe șleau : ție ți-a convenit

In lanul colectivei, porumbul e mai înalt decît omul.

să intri în colectivă, asta e. Mie nu. Dacă și eu aș fi fost ca tine, fără nici un petec de pămînt, fără nimic, aș fi fost primul care mă treceam. Eu însă am șapte pogoane, un cal, o căruță, o vacă.

— Ai cal, ai căruță, șapte pogoane... Ei și, ce dacă ai ? Ce faci cu astea ? Iacă, tot la mine vii și împrumuți grîu. Cît despre vacă și altele, să nu mai spui. Care colectivist din satul nostru nu are vacă și nu are porc ? Eu am fost militar pînă acum. In colectivă a muncit numai femeia și cu toate astea mi-am ridicat casă.

— Mulțumesc. Pentru că ți-a dat loc gospodăria.

— Da, și nu numai loc. M-a ajutat și cu 300 de țigle. De cînd sîntem noi prieteni, Ioane ?

— Eu știu ? De cînd eram mici. Dar ce-i ?

— Va să zică sîntem prieteni de cînd eram țînci. Bun. Iacă, dacă ar veni la mine un străin și mi-ar spune, naiba știe ce, m-aș gîndi, aș socoti și poate aș pune la îndoială spusele lui.

— Ce legătură au toate acestea cu mine ? !

— Au, și încă destul de mare. Dacă îmi bat capul cu tine, o fac pentru că îmi ești prieten. Te cunosc bine. Imi ceri o dublă de grîu împrumut. De bună seamă că am să ți-o dau și tu mi-ai împrumutat și bine mi-a prins. Dar nu vreau să-ți dau o simplă dublă de grîu. Aș dori să-ți dau încrederea care îți lipsește, pentru a merge alături de noi. Pentru ca niciodată să nu mai împrumuți grîu cu dubla.

— Ce om ești tu, măi Tudore...

— Om la fel ca și tine ! Numai că am ceva mai mult curaj. Tu doar nu trăiești în pădure. Vezi, gospodăria ne sprijină doar pe toți. Ulița tinerilor căsătoriți e cea mai bună dovadă și dacă ar fi numai ea !

— De, știu și eu, poate că în toamnă...

Discuția le fu curmată de sosirea neașteptată a lui Costică Sîrbu.

— Bună seara.

— Bună Costică. Da ce-ai venit așa repede ?

— Eu am venit repede, ori tu te miști încet ? Văd că nici nu te-ai spălat și cred că nici nu ai mîncat.

— Cam așa. Aurico, pune să mă spăl și dă-mi ceva să îmbuc.

Tudor se spălă în grabă, își schimbă hainele. In vremea asta apăru și Sorica. Avea „treburi importante", așa că porniră toți trei spre cămin.

Repetiția începuse.

...— In brațele dumitale, monsiu Șarlă ?... Ești foarte galant... însă mă tem...

— O, non...

— O clipă, o clipă, tovarășe inginer. Melania, pronunți bine, însă replica aceasta trebuie însoțită și de puțină cochetărie. Chirița e totuși o femeie în etate, iar o propunere ca cea a lui Șarlă o flatează bineînțeles.

In aceeași clipă, în sală intră Panait. Urcîndu-se pe scenă, se adresă celor de față :

— Am o propunere...

— Cu privire la Chirița ?

— Lasă prostiile. Băieții au ieșit cu acordeoanele pe malul eleșteului. S-a strîns sumedenie de tineri. Hai și noi. Mai stăm de vorbă cu ei. Mergem ?

— Mergem.

Acordeoanele, ca niște buni agitatori, strînseseră pe colină o mulțime de băieți și fete. Se formară două cete. Cei dornici de joc rămaseră pe colină; ceilalți, mai romantici, porniră pe malul eleșteului. Soarele asfințise de mult. Farmecul nopții astîmpăra tot zgomotul satului. Melodiile tărăgănate, duioase învăluiau, odată cu pînza înserării, pe tinerii ce se plimbau pe malul apei. Pămîntul, apa, oamenii — toate parcă se pregăteau să treacă în lumea basmelor.

Grupul de tineri se mai resfira. Costică Pîrvu și Sorica Stroie se pomeniră cu mîinile împreunate. Se plimbau puțin mai departe de grup. Flăcăul rosti încet :

— O să mă aștepți, Sorica ?

Fata n-apucă să răspundă. Se auzi o chemare.

— Hei, băieți : Panait, Dan, măi Moise...

— Ce s-o fi întîmplat ? Asta-i gura lui Oprea.

— Hai să vedem.

In clipa cînd Costică și Sorica ajunseră pe colină, Oprea, înconjurat de cîțiva tineri vorbea, agitîndu-se :

— Distracție și iar distracție ! Ce, parcă eu nu vreau să ne distrăm ?

— Știu, o spui în toate ședințele. Numai că atunci cînd ne distrăm puțin, vii cu „chestiuni importante", ce nu pot suferi amînarea. Nu-i așa băieți ? Spuneți și voi.

— Așa e, are dreptate Cornel.

— O avea, mai știi ? Numai că mi-ar crăpa obrazul de rușine. Auzi, conducerea gospodăriei le cere un efort în plus, iar ei...

— Dar sîntem și obosiți.

— Știu că ești obosit, am văzut cu ochii mei cît ai cosit azi la borceag, dar gîndește-te, Cornele. Muncile sînt în toi : la seceră, la batoză... Pentru asta trebuie să mănînci bine. Ce vrei, să mănînce oamenii numai brînză și miere de albine ? Și asta cînd avem sub nas un eleșteu plin cu pește ? Faceți cum vreți numai spuneți-mi ce-ați hotărît, dacă nu, merg să scol cîțiva oameni.

— Nu-i nevoie, mergem noi. Panait își roti privirile în jur. Nu-i așa, băieți ? Toată echipa va merge la pescuit.

— Și tu, Cornele ?

— Dar ce, eu sînt mai prost ?

Maria Ene e veselă : începe treierișul !

— Păi...

— Am zis și eu așa.

— Atunci — la treabă !

In clipa aceasta, Oprea dădu cu ochii de Costică Pîrvu.

— Tu ce faci, Costică ?

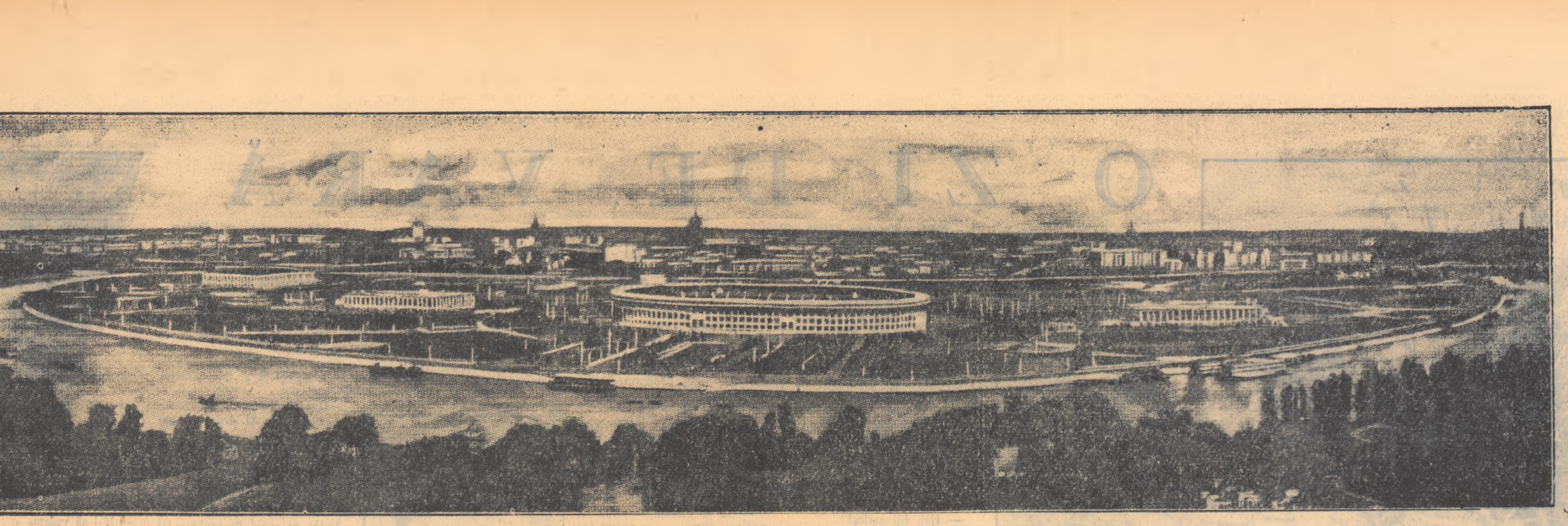
Băiatul rămase o clipă mut. Privi întrebător spre fată și citind, pare-se, răspunsul căutat, zise strîngîndu-i mîna :

— Păi... merg și eu. Sigur că merg.

IOAN ȘERBU

Foto : DUMITRU F. DUMITRU

VEDERE GENERALĂ A STADIONULUI CENTRAL „V. I. LENIN" DIN MOSCOVA

Deschiderea solemnă a Stadionului Central din Moscova

MOSCOVA 31 (Agerpres). — TASS transmite: La 31 iulie a avut loc deschiderea solemnă a Stadionului Central din Moscova. La această mare sărbătoare au asistat N. A. Bulganin, N. S. Hruşciov, G. M. Malenkov, V. M. Molotov, M. G. Pervuhin, K. E. Voroşilov, G. K. Jukov, L. I. Brejnev, D. T. Şepilov, E. A. Furţeva, A. B. Aristov, N. I. Beliaev, P. N. Pospelov.

Adunarea a fost deschisă de E. A. Furţeva, secretar al Comitetului Central şi al Comitetului orăşenesc Moscova al P.C.U.S.

La sfîrşit a fost adoptat un mesaj către toţi constructorii din Moscova.

Serbarea sportivă consacrată deschiderii Stadionului Central „V. I. Lenin" a durat cîteva ore.

Cuvîntarea tovarăşului N. S. Hruşciov

In cuvîntare se spune printre altele:

Ingăduiţi-mi ca în numele Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice să felicit pe constructori, Comsomolul, gloriosul nostru tineret sovietic, care au adus o importantă contribuţie la înălţarea tuturor acestor construcţii, să felicit pe inginerii, tehnicienii, arhitecţii, toţi constructorii, care au participat direct la crearea Stadionului Central. **(Aplauze prelungite).**

Printr-un decret al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., Stadionului Central din Moscova i s-a dat numele lui Vladimir Ilici Lenin, marele nostru conducător şi dascăl. **(Aplauze furtunoase, prelungite).**

Tovarăşi! Acest stadion a fost construit într-o perioadă foarte scurtă. Nu mai departe decît în luna mai 1955 au fost începute aici lucrările principale de construcţie. A trecut ceva mai mult de un an şi, într-un termen extrem de scurt, capitala a primit aceste minunate construcţii de care sîntem mîndri.

Tineretul sovietic, minunaţii noştri sportivi, au căpătat un dar frumos şi acum patria aşteaptă de la sportivii noştri victorii şi realizări şi mai remarcabile.

Odată cu terminarea acestei construcţii s-a eliberat un mare număr de constructori, care vor merge acum să lucreze la şantierele de construcţie ale capitalei. Se ştie că la Moscova se desfăşoară în primul rînd construcţia de locuinţe, de clădiri comunale şi social-culturale, adică se construieşte ceea ce este direct legat de îmbunătăţirea vieţii oamenilor muncii.

Vreau să vă urez, tovarăşi constructori, să vă concentraţi cu aceeaşi atenţie şi cu aceeaşi energie eforturile la aceste lucrări de construcţie, ca muncitorii, tehnicienii, inginerii, arhitecţii nu numai să îndeplinească programul construcţiei de locuinţe din anul acesta dar să-l şi depăşească. Or, acesta, tovarăşi, nu este un program mic. In 1956 la Moscova urmează să fie construite şi date spre folosinţă 1.360.000 metri pătraţi de suprafaţă locativă. Planul primului semestru a fost îndeplinit dar o mare parte de lucrări urmează să fie efectuate în ultimele cinci luni ale anului.

Apoi N. S. Hruşciov a vorbit despre situaţia semănăturilor, despre desfăşurarea pregătirilor în vederea strîngerii recoltelor şi a arătat că sarcina care a fost stabilită de partid şi de guvern în anul 1953 — de a se obţine schimbarea fundamentală a situaţiei în ceea ce priveşte asigurarea ţării cu cereale — va fi rezolvată cu succes. Putem spune că în acest an am obţinut deja rezultatele dorite. Acum chestiunea principală este strîngerea recoltei care s-a copt. Ţara noastră n-a avut încă nici o dată o cantitate atît de mare de cereale cît vom avea în acest an. **(Aplauze furtunoase).**

N. S. Hruşciov a spus că contribuţia principală la rezolvarea problemei cerealelor o aduc trei republici — R.S.F.S.R., Kazahstanul şi Ucraina, care vor livra pentru fondul statului trei miliarde şase sute şaizeci milioane puduri de cereale. Aceasta, tovarăşi, este o victorie uriaşă.

Astfel anul acesta vor fi satisfăcute toate nevoile principale în ceea ce priveşte cerealele şi în plus cu cereale de calitate. Dacă în prezent mai există reproşuri că spre sfîrşitul anului în unele oraşe a fost redusă cantitatea de pîine albă sporindu-se cantitatea de pîine integrală şi neagră, recolta din acest an asigură ţării în primul rînd grîu. Amatorii de pîine albă se pot bucura. **(Animaţie, aplauze).**

Dar ceea ce s-a făcut poate fi privit numai ca o bază, deoarece cele făcute sînt încă departe de a fi suficiente pentru satisfacerea deplină a cerinţelor lucrătorilor din agricultură din regiunile cu pămînturi înţelenite şi virgine.

Este necesar să se trimită acolo mai multe maşini de recoltat cereale şi alte maşini. Toate acestea trebuie să le asigure industria; trebuie să avem în vedere în mod raţional toate nevoile agriculturii şi să le planificăm bine.

Anul acesta mii şi mii de voluntari din oraşele regiunilor centrale au plecat să lucreze la strîngerea recoltei din regiunile răsăritene ale ţării. Aceasta este însă o acţiune temporară, deoarece nu se poate conta pe aceea ca multe mii de oameni să se deplaseze anual de la apus la răsărit în Siberia şi Kazahstan pentru muncile de recoltare.

In primul rînd aceasta scoate oamenii din munca lor obişnuită. In al doilea rînd, au loc mari pierderi de resurse de muncă şi în al treilea rînd, se creează mari inconveniente pentru acei tovarăşi care parcurg sute şi uneori mii de kilometri pentru a lucra la strîngerea recoltei.

Este adevărat că în prezent entuziasmul poporului şi îndeosebi al tineretului acoperă toate lipsurile în organizarea acestei acţiuni. Nu se poate abuza însă de sentimentele de patriotism, de conştiinţa înaltă şi de încrederea minunatului nostru tineret, a studenţimii sovietice, a muncitorilor şi funcţionarilor noştri care au plecat cu dragă inimă la strîngerea recoltei şi lucrează acolo cu abnegaţie.

N. S. Hruşciov a arătat în continuare perspectivele deosebite care există în obţinerea unor cantităţi sporite de produse lactate, de carne şi produse de carne, posibilitatea dezvoltării creşterii animalelor şi păsărilor, a lărgirii suprafeţelor însămînţate cu sfeclă de zahăr, cartofi etc.

Intr-un cuvînt — a spus N. S. Hruşciov — dacă socotim ce perspective avem în ce priveşte resursele alimentare, se poate spune că anul acesta este un an deosebit, remarcabil, care va bucura popoarele ţării noastre. **(Aplauze).**

(Continuarea cuvîntării lui N. S. Hruşciov se va publica în numărul următor al ziarului).

După naţionalizarea Canalului de Suez

O conferinţă sub preşedinţia lui Nasser

CAIRO 31 (Agerpres).—TASS transmite: La 30 iulie, Nasser, preşedintele republicii Egipt a convocat o conferinţă la care au participat Kaisuni, ministrul Finanţelor, Nuseir, ministrul comerţului, Amer, ministrul de război şi al Marinei militare, precum şi Bogdadi, ministru pentru problemele municipalităţilor şi localităţilor rurale şi ministru de stat pentru problemele planificării. Ziarele relatează că în cadrul acestei conferinţe au fost examinate probleme în legătură cu naţionalizarea societăţii Canalului de Suez.

Se anunţă că guvernul Egiptului ia măsuri pentru asigurarea navigaţiei fără întrerupere pe Canalul de Suez. Administraţia egipteană a Canalului de Suez a trecut la traducerea în practică a noilor măsuri. Kaisuni, ministrul finanţelor, a declarat reprezentanţilor presei că după naţionalizarea societăţii navigaţia pe Canalul de Suez continuă în modul obişnuit.

Răspunzînd la întrebările corespondenţilor Kaisuni a arătat că guvernul Egiptului nu a luat nici o măsură de represalii ca răspuns la acţiunile Angliei şi Franţei care au blocat conturile Egiptului. Kaisuni, a adăugat că guvernul Egiptului ia măsuri pentru ca acţiunile Angliei şi Franţei să nu prejudicieze economia şi comerţul Egiptului.

Hotărîrea Angliei, a spus el, va aduce mai multe prejudicii Angliei însăşi decît Egiptului, întrucît Egiptul cheltuieşte rezervele de lire sterline de care dispune în primul rînd pentru achitarea mărfurilor importate din Anglia. Lirele sterline nu constituie decît o mică parte a plăţilor externe ale Egiptului. In ciuda acţiunilor nejustificate ale Angliei şi Franţei în ceea ce priveşte blocarea creditelor egiptene, după cum relatează presa, guvernul Egiptului a hotărît ca în scopul înlesnirii navigaţiei pe Canal să accepte ca taxele pentru trecerea vaselor prin Canal să fie plătite în lire sterline şi franci şi chiar în cecuri ale băncilor engleze şi franceze.

Consultări tripartite la Londra

LONDRA 31 (Agerpres). — Conferinţa anglo-franceză la nivelul miniştrilor Afacerilor Externe, anunţată iniţial pentru ziua de 30 iulie a fost precipitată, începînd cu o zi mai devreme. Ea s-a transformat — în urma naţionalizării de către Egipt a Canalului de Suez — într-o adevărată conferinţă tripartită, prin participarea la discuţii a subsecretarului de stat american, Murphy. Cu toate că în cuvîntarea sa din Camera Comunelor rostită luni după amiază, primul ministru englez A. Eden, a dat indicaţii asupra contramăsurilor pe care puterile occidentale intenţionează să le ia, observatorii londonezi aşteaptă sfîrşitul conferinţei tripartite (plănuită pentru marţi, dacă nu se ivesc pe parcurs dificultăţi care ar necesita vreo nouă prelungire) ca să aprecieze amploarea acestor contramăsuri.

După ce l-a vizitat la reşedinţa sa oficială pe primul ministru, A. Eden, subsecretarul de stat american Murphy a declarat ziariştilor care l-au asaltat cu întrebări că „a fost vorba de o simplă vizită protocolară". Observatorii consideră însă că în această întrevedere problema politicii occidentale în Orientul Mijlociu a constituit conţinutul discuţiilor purtate.

In cercurile politice londoneze influente se manifestă două atitudini contrare. In timp ce cercurile cele mai de dreapta solicită luarea de contramăsuri energice care pe lîngă represiunile economice au în vedere chiar intervenţia armată, cercurile mai realiste cer să se caute căi capabile să înlesnească o colaborare a Angliei cu ţările din Orientul Mijlociu. Astfel, dacă deputatul J. Amoryd a publicat luni o scrisoare în ziarul „Times", în care, după ce a protestat împotriva retragerii britanice din zona Canalului de Suez, cere folosirea forţei, în schimb „Daily Herald" sau „York Post" îndeamnă la căutarea de soluţii mai realiste.

Dulles va pleca la Londra

WASHINGTON 31 (Agerpres). La 31 iulie Casa Albă a dat publicităţii un comunicat în care se spune că preşedintele Eisenhower a cerut secretarului de stat, Foster Dulles, să plece personal la Londra pentru a lua parte la tratativele în problema Canalului de Suez la care participă miniştrii de afaceri externe ai Marei Britanii şi Franţei, Selwyn Lloyd şi Christian Pineau, precum şi subsecretarul de stat adjunct al S.U.A., Robert Murphy.

Convorbire la C.C. al P.C.U.S. cu un grup de conducători ai organizaţiei din provincia Alberta a P.S.D. din Canada

MOSCOVA 31 (Agerpres). — TASS transmite: La 31 iulie a avut loc la C.C. al P.C.U.S. o convorbire cu un grup de conducători ai organizaţiei din provincia Alberta a partidului social-democrat din Canada.

La convorbire au participat N. S. Hruşciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S., B. N. Ponomarev, membru al CC. al P.C.U.S. şi grupul de conducători ai organizaţiei din provincia Alberta a partidului social-democrat din Canada, alcătuit din W. Irving, O. Wabick, H. Bronson, F. Johnson şi B. Taner.

Convorbirea s-a desfăşurat într-o atmosferă cordială, prietenească.

—••○••—

Delegaţia guvernamentală a R.P.R. la Moscova

MOSCOVA (de la trimisul special al Agerpres). — După cum s-a mai anunţat, Consiliul de Miniştri al U.R.S.S.. acordind o deosebită însemnătate politică întăririi continue a prieteniei şi colaborării între popoarele romîn şi sovietic, a hotărît să remită guvernului Republicii Populare Romîne valori istorice ale artei aplicate, decorative şi plastice, depuse spre păstrare în Rusia în anii primului război mondial. La 31 iulie a sosit la Moscova pentru preluarea acestor valori o delegaţie guvernamentală a Republicii Populare Romîne condusă de acad. Mihail Ralea.

După amiază, membrii delegaţiei guvernamentale romîne au fost primiţi de S. V. Kaftanov, prim-locţiitor al ministrului Culturii al U.R.S.S.

Cu acest prilej, acad. M. Ralea a transmis guvernului sovietic mulţumirile guvernului şi poporului romîn pentru nobilul său gest de remitere a valorosului tezaur şi a operelor de artă romîneşti păstrate la Moscova timp de aproape patru decenii. Conducătorul delegaţiei romîne a subliniat că Hotărîrea Consiliului de Miniştri a U.R.S.S. constituie un act de mare însemnătate menit să contribuie şi mai mult la întărirea relaţiilor frăţeşti care s-au statornicit între Uniunea Sovietică şi R.P.R.

S. V. Kaftanov a vorbit despre valoroasele opere ale picturii romîneşti păstrate la Moscova, subliniind că atît criticii şi pictorii, cît şi restauratorii sovietici le-au apreciat în mod unanim şi le-au studiat îndeaproape.

S. V. Kaftanov s-a interesat îndeaproape de realizările picturii romîneşti contemporane. In cadrul întrevederii de la Ministerul Culturii, acad. Gh. Oprescu a vorbit despre expoziţia de pictură sovietică deschisă recent la Bucureşti, subliniind preţuirea de care se bucură operele pictorilor sovietici în Romînia.

Prof. Marius Bunescu a vorbit despre succesele pictorilor romîni contemporani care se străduiesc ca printr-o muncă perseverentă să ducă mai departe şi să îmbogăţească valoroasa moştenire a clasicilor picturii romîneşti.

Plenara C. C. al P.S.U.G.

BERLIN 31 (Agerpres). — Ziarul „Neues Deutschland" a publicat comunicatul asupra celei de a 28-a plenare a Comitetului Central al Partidului Socialist Unit din Germania.

In comunicat se arată că între 27 şi 29 iulie 1956 a avut loc plenara C.C. al P.S.U.G., prezidată de tovarăşii Pieck, Grotewohl şi Ulbricht. Plenara a discutat raportul Biroului Politic „Cu privire la activitatea Partidului Socialist Unit din Germania după Congresul al XX-lea al P.C.U.S. şi cu privire la înfăptuirea hotărîrilor celei de-a III-a Conferinţe de partid". Raportul a fost prezentat de tovarăşul Ulbricht, prim secretar al C.C. al P.S.U.G.

Raportul a fost aprobat în unanimitate de Comitetul Central al P.S.U.G.

Plenara a hotărît în unanimitate să adreseze un mesaj de salut Comitetului Central al P.C.U.S. A fost adoptată în unanimitate o rezoluţie cu privire la sarcinile imediate ale partidului în domeniul muncii ideologice.

Comitetul Central a chemat clasa muncitoare şi pe toţi oamenii muncii din Republica Democrată Germană să trimită în partid pe reprezentanţii lor cei mai buni şi de nădejde şi să întărească astfel forţa P.S.U.G. şi influenţa sa în viaţa socială.

In continuare au fost adoptate în unanimitate următoarele hotărîri:

S-a ridicat sancţiunea de partid care fusese dată tovarăşului Franz Dahlem şi tovarăşul Dahlem a fost reabilitat.

S-au ridicat sancţiunile de partid date tovarăşilor Ackermann Endretzky şi Eli Schmidt.

După revizuirea dosarului lui Paul Merker, Comitetul Central a stabilit că învinuirile care i-au fost aduse au mai ales un caracter politic şi de aceea nu pot constitui un motiv de urmărire penală.

Comitetul Central a revizuit hotărîrea sa din 24 august 1950 „Declaraţia Comitetului Central şi Comisiei Centrale a Controlului de Partid cu privire la legăturile foştilor emigranţi politici germani cu Noel H. Field, conducătorul Unitarian Service Commitee, (comisia filantropică a bisericii unitare — N.R.) şi a anulat cuprinsul acestei declaraţii în măsura în care el decurge din procesul lui Rajk în Republica Populară Ungară şi procesul lui Kostov în Republica Populară Bulgaria.

Făcînd o apreciere generală asupra celei de-a 28-a plenare a Comitetului Central, tovarăşul Grotewohl a subliniat că discutarea tuturor problemelor s-a desfăşurat la un nivel înalt.

Reluarea tratativelor sovieto-japoneze

MOSCOVA 31 (Agerpres). — TASS transmite: In dimineaţa zilei de 31 iulie au fost reluate la Moscova, la o vilă a Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S., tratativele cu privire la normalizarea relaţiilor dintre U.R.S.S. şi Japonia. Reluarea acestor tratative a fost prevăzută în comunicatul sovieto-japonez din 14 mai a.c.

Din partea sovietică la tratative iau parte: D. T. Şepilov, şeful delegaţiei, reprezentant plenipotenţiar, ministru al Afacerilor Externe al U.R.S.S.; N. T. Fedorenko, locţiitor al ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S.; I. A. Malik, ambasadorul U.R.S.S. la Londra; P. N. Kumîkin, locţiitor al ministrului Comerţului Exterior; I. F. Kurdiukov, şeful secţiei pentru Extremul Orient din Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S., consilieri şi experţi.

Din partea japoneză la tratative iau parte: dl. Mamoru Sighemiţu, şeful delegaţiei, reprezentant plenipotenţiar, ministru al Afacerilor Externe al Japoniei; dl. Siuniţi Maţumoţo, care a dus tratative la Londra în calitate de reprezentant plenipotenţiar al Japoniei; Ttakedzo Simoda, directorul secţiei de tratate din ministerul Afacerilor Externe al Japoniei; Sinzaku Hoghen, consilier pentru problemele europene din Ministerul Afacerilor Externe al Japoniei; Kinia Niizeki, consilier al legaţiei japoneze în Suedia, consilieri şi experţi.

La deschiderea primei şedinţe a delegaţiilor au asistat ziarişti sovietici şi străini.

La prima şedinţă, după ce conducătorii delegaţiilor au rostit scurte cuvîntări şi au prezentat pe membrii delegaţiilor, părţile şi-au expus poziţiile în problemele legate de normalizarea relaţiilor dintre U.R.S.S. şi Japonia. Cele două părţi au subliniat că în urma tratativelor de la Londra care au avut loc între 1 iulie 1955 — 20 martie 1956, s-a căzut de acord asupra majorităţii articolelor proiectului de tratat de pace.

D. T. Şepilov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. şi M. Sighemiţu, ministrul Afacerilor Externe al Japoniei, au declarat că guvernul U.R.S.S. şi guvernul Japoniei năzuiesc spre normalizarea relaţiilor sovieto-japoneze. Ei au expus de asemenea punctele de vedere ale părţilor în ceea ce priveşte articolele din proiectul de tratat de pace asupra cărora nu s-a căzut de acord, printre care problema teritorială. In afară de aceasta a avut loc un schimb de păreri asupra problemei repatrierii cetăţenilor japonezi care îşi ispăşesc pedepsele.

Părţile au convenit ca următoarea şedinţă să aibă loc la 3 august 1956.

Mişcarea ţăranilor italieni ridică probleme noi

Timp de 4 săptămîni s-a desfăşurat în Italia cea mai amplă şi avansată mişcare ţărănească care a existat din timpul ocupării pămînturilor lăsate în paragină din sudul ţării (1947—48) şi a marilor lupte ale muncitorilor cu braţele din valea Padului pentru salarii şi posibilitatea de a munci (1948—49). Două greve naţionale în toate regiunile rurale, o grevă de 12 zile consecutive, condusă de cele trei organizaţii sindicale ale muncitorilor agricoli-C.G.I.L. (Confederaţia Generală a Muncii din Italia), C.I.S.L. (Centrala Sindicala Catolică) şi U.I.L. (Centrala Sindicală Social Democrată). Greva de 12 zile care s-a desfăşurat în valea Padului, adică în inima economiei agricole italiene, starea de „agitaţie" permanentă proclamată în toate regiunile centrale (Toscana, Umbria, Emilia) care se exprimă prin suspendarea lucrărilor de arătură, prin continue manifestaţii pe arii, prin părăsirea de către dijmaşi a pieţelor şi tîrgurilor agricole şi prin suspendarea vînzării produselor „neperisabile" — iată cadrul situaţiei din satele italiene în acest mijloc de vară.

Paolo Pescetti
Corespondentul „Scînteii tineretului" la Roma

Sînt suficiente puţine zile pentru a imprima unei mişcări ţărăneşti, care se caracterizează printr-o serie de greve generale şi parţiale, un caracter dramatic ascuţit. Recolta nu aşteaptă. O mare grevă agricolă se desfăşoară şi se decide într-o perioadă de timp bine limitată. O şarjă de oţel pierdută azi, poate fi mîine recuperată. O recoltă neculeasă la timp, este însă pierdută pentru totdeauna. Conştiinţa acestei drame constituie de aceea întotdeauna o trăsătură dominantă a unei greve agricole. Şi drama lucrurilor se împleteşte cu cea a oamenilor care de recoltă îşi au legată ziua lor de mîine, pîinea familiilor lor.

Muncitorul cu braţele de pe o moşie lucrează 140—160 de zile pe an, şi are un salariu care ajunge pînă la 200—250 de mii de lire plătit, potrivit obiceiului, în trei etape. O treime la începutul muncilor de sezon, o treime după strîngerea recoltei şi o treime la 11 noiembrie, de ziua Sfîntului Martin, sau ziua „încheierii socotelilor" după cum este ea denumită. A începe lupta, a declara grevă, este de aceea greu: miza pe care muncitorul cu braţele o aruncă pe masă este în cazul de faţă pîinea pe un an întreg. Greva unui proletar al pămîntului este împletită cu episoade pline de greutăţi şi de un eroism fără pereche. Şi ciocnirea nu se reduce niciodată numai la o simplă „abţinere de la lucru", ci se lărgeşte transformîndu-se într-o bătălie pe fermă, pe cîmp, în pichetele împotriva spărgătorilor de grevă, ducînd adesea la ciocniri fizice directe între grevişti şi bandele de bătăuşi organizate de moşier.

Aşa se întîmplă în toate mişcările ţărăneşti. Astfel s-a întîmplat şi de data aceasta. Nu există vreun alt sector în care lupta de clasă să atingă ascuţimea pe care o atinge la sate şi nu există un alt patron atît de violent şi retrograd, atît de profund duşmănos muncitorilor agricoli ca latifundiarul; el se învîrteşte în fiecare zi pe cîmp şi cu o mînă pipăie spicul pentru a „simţi" cîte zile va mai rezista netreierată recolta, în timp ce cu cealaltă ţine cuţitul sau arma, gata să tragă asupra primului pichet de grevişti pe care îl întîlneşte. Aşa s-a întîmplat şi în cursul actualei greve, la Pavia, la Novara, unde lupta a fost mai dîrză. In provincia Novara, de exemplu, şase muncitori cu braţele şi două lucrătoare de la orezării au fost grav rănite de trei latifundiari care au deschis focul împotriva unui pichet de grevişti.

Două milioane de oameni — numărul proletarilor agricoli din valea Padului — au început lupta în cadrul unei greve de 12 zile. Două milioane de bărbaţi şi femei, între care muncitoarele de pe orezării — aşa numitele „mondine", pe care străinii le-au cunoscut în filmul lui De Santis „Orez amar", au fost protagoniştii mişcării din provinciile cultivatoare de orez.

Revendicările imediate pe baza cărora s-a dezvoltat greva se referă la: reînnoirea şi îmbunătăţirea contractelor de muncă provinciale şi naţionale; asistenţă farmaceutică; mărirea alocaţiilor familiare pentru muncitorii agricoli, la nivelul acelora al muncitorilor industriali. Acestor revendicări ale muncitorilor cu braţele li s-au adăugat acelea ale celor 600.000 de dijmaşi din Italia centrală. Dijma este o relaţie de exploatare tipică cîtorva regiuni italiene — Emilia, Toscana, Umbria, Marche — în baza căreia muncitorul „investeşte" în pămînt munca sa proprie şi cea a familiei sale şi o parte din capital, în timp ce latifundiarul „investeşte" pămîntul. Produsele sînt împărţite în proporţie de 50% între dijmaş şi latifundiar. Revendicările dijmaşilor sînt în parte preventive (cereri privind pensia de invaliditate şi bătrîneţe) şi în parte contractuale (îmbunătăţirea contractelor dijmaşilor pe baza unui spor de pînă la 60% a produselor ce revin acestora). Dar mişcarea a scos la lumină o problemă de fond, implicînd structura însăşi a economiei agricole: problema pămîntului, PROBLEMA REFORMEI AGRARE.

Agricultura italiană se află într-o gravă criză: criza costului producţiei determinată de scăderea venitului funciar şi de disproporţia dintre costul produselor industriale şi cel al produselor agricole, criza de consum, determinată de nivelul scăzut de viaţă al maselor populare şi de preţurile ridicate ale produselor agricole.

Cum se poate ieşi din această criză? Politica agrară dusă de guvern a pornit pe calea „redimensionărilor": culturile de orez pentru a sprijini preţul ridicat al orezului, au fost reduse cu 20—30%; culturile de sfeclă de zahăr, pentru menţinerea preţului ridicat al zahărului, au fost reduse cu 20—25%. Astăzi se vorbeşte de o apropiată „redimensionare" a cerealelor. Latifundiarii vor să arunce astfel consecinţele crizei pe umerii contribuabililor şi ai muncitorilor. Aceasta este una din cauzele care a provocat greva ţărănească cu atît mai mult, cu cît organizaţia latifundiarilor refuza de doi ani să discute cu organizaţiile sindicale ale muncitorilor contractele lucrătorilor agricoli. In esenţă, poziţia moşierilor ar putea fi rezumată astfel: raporturile contractuale la sate nu trebuie reglementate prin acorduri speciale. Ele trebuie reglementate după voinţa şi arbitrarul patronului. Mişcarea ţăranilor a avut un caracter profund unitar. Sindicatele afiliate la C.G.I.L., organizaţiile sindicale catolice şi centralele social-democrate au condus împreună această luptă, creînd premizele pentru o situaţie nouă în raporturile dintre organizaţiile sindicale de la sate. In sute de adunări, exponenţii C.G.I.L., C.I.S.L. şi U.I.L. au luat cuvîntul împreună. In sute de localităţi ţăranii au văzut alături în conducerea luptei pe fruntaşul comunist şi pe preot. Această unitate a permis muncitorilor agricoli să obţină un prim succes, ajungînd la tratative cu moşierii.

Guvernul nu s-a putut menţine la nesfîrşit pe o poziţie de aşa-zisă „neintervenţie" şi, după consultări febrile la nivel ministerial şi între guvern, latifundiari şi organizaţiile sindicale ale muncitorilor agricoli, a acceptat multe din revendicările lor. Acordul a fost încheiat la 20 iulie. In baza acestuia organizaţia muncitorilor agricoli a acceptat să trateze — pornind de la recunoaşterea cuceririlor obţinute pînă astăzi — reînnoirea contractelor naţionale şi provinciale ale muncitorilor cu braţele, salariaţilor şi muncitoarelor de la orezării, ridicarea alocaţiilor familiare ale muncitorilor agricoli la acelaşi nivel cu cel al muncitorilor industriali cu începere de la 1 octombrie, reînnoirea contractelor cu dijmaşii şi examinarea pe plan naţional a tuturor problemelor interesînd pe dijmaşi.

S-a încheiat astfel prima etapă a uneia din cele mai mari lupte dusă de muncitorii italieni ai pămîntului în aceşti ultimi ani. Dar cum am spus, această luptă a pus pe tapet în mod acut o chestiune de fond: aplicarea reformei agrare aşa cum este prevăzut în Constituţia italiană, dar neaplicată încă. In jurul acestei probleme de fond este uşor de prevăzut că mişcarea ţărănească va continua să se extindă în viitoarele luni şi că nu va putea fi oprită cu uşurinţă.

Roma, iulie.

—••○••—

„Port-avioanele şi malaria"

Sub acest titlu ziarul francez „Tribune des Nations" din 6.VII a.c. relatează că potrivit datelor armatei americane, ultimul port-avion uriaş, care a fost construit în S.U.A., „Saratoga", a costat 70 miliarde franci.

Organizaţia Mondială a Sănătăţii Naţiunilor Unite este de părere — precizează ziarul — că această sumă i-ar permite să înlăture complectamente plaga malariei în 70 de ţări unde bîntuie această boală, însă fondurile de combatere a malariei de care dispune Organizaţia, se ridică la numai 26 miliarde franci.

Ziarul mai sus amintit se mulţumeşte doar să relateze cifrele comparative. Atît şi nimic mai mult!

Concluzia firească este: să se pună capăt cursei nebuneşti a înarmărilor pentru că cu fondurile disponibile s-ar putea combate nu numai malaria, ci chiar şi alte boli şi plăgi sociale care macină zeci şi sute de mii de oameni ce trăiesc sub „soarele protector" al sistemului capitalist.

În 24 de ore

BUDAPESTA. — La 31 iulie în cadrul Sesiunii Adunării de stat a Ungariei s-au încheiat dezbaterile pe marginea raportului de activitate prezentat de Andras Hegedüs, preşedintele Consiliului de Miniştri cu privire la activitatea Consiliului de Miniştri.

PARIS. — La şedinţa din 30 iulie Consiliul Republicii — Camera Superioară a parlamentului francez — a adoptat cu 295 voturi şi 14 voturi contra, proiectul bugetului militar care prevede sporirea cheltuielilor militare în legătură cu operaţiunile militare din Algeria.

VARŞOVIA. — *Ziarele din 31 iulie au publicat hotărîrea plenarei a 7-a a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez „Cu privire la situaţia politică şi economică a ţării şi la sarcinile partidului".*

PRAGA. — In dimineaţa zilei de 31 iulie la cea de a 11-a sesiune a Adunării Naţionale a Republicii Cehoslovace au avut loc discuţii pe marginea declaraţiei guvernamentale a lui V. Siroky.

Deputaţii au adoptat în unanimitate declaraţia guvernamentală, exprimîndu-şi încrederea în guvern.

SPECTACOLE

CINEMATOGRAFE: Patria: Bucureşti, Gh. Doja, Libertăţii: Roşu şi Negru (seria I-a); **Magheru, Vasile Alecsandri, Elena Pavel, Doina, T. Vladimirescu, Volga:** Iartă-mă; **Republica, Filimon Sîrbu, I. C. Frimu, 1 Mai:** Contele de Monte Cristo (seria II-a); **Infrăţirea între popoare:** Cercul diabolic; **Maxim Gorki:** Peripeţiile bravului soldat Şweik; **Timpuri Noi:** Vizita lui N. A. Bulganin şi N. S. Hruşciov în Anglia — complectare un nou film de desen animat; **Lumina, Moşilor:** Contele de Monte Cristo (seria I-a); **Central:** Serenada străzii; **Victoria, Olga Bancic:** Amanţii din Toledo; **Tineretului:** O sărutare furată; **Alex. Popov:** Poemul pedagogic; **Griviţa:** Bel-Ami; **Vasile Roaită:** Accidentul; **Cultural, Alex. Sahia:** Chitarele dragostei; **C. David:** Insula fără nume; **Arta:** Dragoste pierdută; **Unirea, Mioriţa:** Melodii nemuritoare; **Munca:** Bancnota de un milion de lire sterline; **Carpaţi:** Ganga; **23 August:** Lecţia vieţii; **Donca Simo:** Rio Escondido; **Gh. Coşbuc:** Spectacol de varietăţi; **Ilie Pintilie:** Curg apele tulburi; **Popular:** Sciuscia; **M. Eminescu:** Tata, mama, bona şi eu; **8 Mai:** Popescu 10 în control şi La mare; **N. Bălcescu:** Trei starturi; **Aurel Vlaicu:** Cavalerul fără lege; **8 Martie:** Pumnul de fier.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 7.60.10. Secţia scrisori. Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"
SIAS — 3452 — 52